

ELKE WEEK VERSCHIJNT EEN NIEUW COMPLEET VERHAAL

Lord Sister

genaamd
RAFFLES
DE GROOTE ONBEKENDE

DE INBRAAK BIJ DEN BANKIER

15 cent.

De twee mannen droegen het bewusteloze meisje binnenshuis.

No. 1233.

Elke aflevering bevat een volledig verhaal

Uitgave van den ROMAN-, BOEK- EN KUNSTHANDEL, Leidschegracht 72, AMSTERDAM.
Exploitant voor België H. JANSSENS, Vaderlandstraat 46, GENT.

NIEUWE SERIE

DE INBRAAK BIJ DEN BANKIER

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

EERSTE HOOFDSTUK.

DE INBRAAK.

Het huis van Joziah Dickson aan Riverside Drive is er een, dat nog dateert uit het begin van de 19de eeuw, en dat nog altijd zijn plaats niet heeft willen inruimen voor een modern gebouw. Het heeft, sedert het werd neergezet, aan een Dickson toebehoord, van vader op zoon, en de Dicksons waren altijd van een koppig ras.

Reeds meermalen waren er groote bedragen geboden door bouwspeculanten, die daar, op de prachtige kade langs de Hudson, een reusachtig zakengebouw hadden willen plaatsen, en daartoe ook den geheelen, grooten tuin hadden willen gebruiken, groot voor New-York althans, waar, in het centrum, iedere vierkante centimeter grond met goud wordt betaald.

De Dicksons waren voortdurend rijker geworden, en zij waren voortdurend blijven weigeren. En daar het Gemeentebestuur geen enkele houdbare reden kon vinden den grond ten algemeene nutte te onteigenen, zoo bleven de Dicksons op diezelfde plek wonen, in dat huis, dat niet zeer fraai was, tamelijk lomp, en waarin zij toch niets hadden willen veranderen, noch van buiten, noch van binnen.

Het was een van de zeer weinige huizen, die nog een echte stoep had, aan weerszijden van de monumentale deur, met zes treden oplopend en zelfs een koperen klopper op die deur, die

echter alleen maar als sieraad was bedoeld.

Want zoo behoudend was de tegenwoordige eigenaar, de bankier Joziah Dickson niet, of hij zag wel in, dat kloppers wel een weinig al te zeer uit den tijd zijn.

In de deurpost glom dan ook de electrische knop van de drukbel, maar zoo goed mogelijk verborgen, weinig opvallend.

Het breede, vierkante huis had aan de voorzijde niet minder dan twaalf vensters op iedere verdieping, en daarvan waren er drie. De verbazend groote voordeur echter, juist in het midden geplaatst, was zoo hoog, dat er op de eerste verdieping twee vensters minder waren. Daarentegen was er een zeer groote ruit boven de deur, door kunstig smeedwerk beschermd.

Het huis had ook een sousterrain, met halve ramen, die allen stevig getralied waren.

Overburen waren er natuurlijk niet — althans niet op die plek, tenzij men als zoodanig wilde beschouwen de huizen aan de overzijde van de breede rivier.

Het dak van het huis had den vorm van een sterk afgeplatte pyramide, en was versierd met een hardsteen balustrade, die om alle zijden liep, en op de vier hoeken een vaas torste van dezelfde steensoort, overdadig gebeeldhouwd, en behangen met bloemfestoenen en druiventrossen.

Aan de voorzijde van het dak, dat een soort vliering vormde, waren drie ovale vensters, ook al gevat in lijsten van gebeeldhouwd hardsteen.

Kortom het was een huis, zooals het in den tijd van den eersten Napoleon gebouwd werd voor rijke burgers, die niet op geld behoefden te zien. Men vergete ook niet, dat destijds de grond in de stad New-York niet het duizendste gedeelte waard was, en in sommige gevallen niet het tienduizendste van wat hij thans moet opbrengen.

Men zegt dat de Hollanders het eiland Manhattan, zooals het reilde en zeilde, voor een flesch whisky van de Indianen hebben gekocht. Dat is eenige eeuwen geleden. Op die plek werd later New-York gebouwd, — en de waarde van den grond is thans niet te becijferen met een som die minder dan een tiental nullen telt!

Het kon omstreeks twaalf uur in den nacht zijn, en geheel Riverside Drive, die maar zeer weinig winkels en in het geheel geen café's of hotels bezit, lag daar reeds vrij stil en verlaten onder het licht van de hooge lampmasten. Nu en dan schoof er bijna zonder eenig gerucht een glanzend gelakte auto voorbij. In het plantsoen, hetwelk de huizen van het water scheidt, liepen hier en daar nog vrijende paartjes, die echter ook een voor een verdwenen, want het was laat in den herfst, en de temperatuur was minder geschikt, zelfs voor de gloeiendste liefde.

Over het donkere water van de Hudson gleden nu en dan donkere vormen en dat waren in hoofdzaak politiebooten, die op patrouille waren.

En op dat middernachtelijk uur werd het struikgewas in den tuin achter het huis van Dickson heel zachtjes, bijna onmerkbaar bewogen.

Het was alsof er een wind over streek, die de takken, welke hunne bladeren reeds begonnen te verliezen, zachtjes deed bewegen.

En toen schoof heel langzaam, heel voorzichtig een donkere gedaante uit dat kreupelhout te voorschijn, die zich oprichtte, om zich heen scheen te zien, en toen onbewegelijk bleef staan staren naar den achtergevel van het huis, die volkomen duister was.

Toen luisterde een gedempte stem:

„Voor zoover ik kan nagaan, Brand, is het volkomen veilig. Zooals ik wel vermoed had, is alles in diepe rust en ik geloof dat wij weinig moeite zullen hebben met onze kleine onderneming.”

De man die deze woorden gesproken had was John Raffles, en degeen tot wien ze gericht waren was zijn onafscheidelijke vriend Charles Brand, die nu zelf heel behoedzaam te voorschijn

kroop, zich oprichtte, zijn knieën afklopte, en mompelde:

„Ik kan niet zeggen dat het verblijf midden in zoo'n boschje een gunstigen invloed heeft op je broekspijpen! Die Dickson schijnt onregelde gewoonten te hebben! Gisteren zeide je dat hij steeds om elf uur gaat slapen. Vannacht is het echter bijna twaalf geworden!”

„Misschien heeft hij vrienden op bezoek gehad — ik meen eenige auto's te hebben hooren wegrijden. In elk geval is alles nu rustig.”

„Hoeveel bedienden waren er ook weer?”

„Zes in 't geheel. Vijf slapen er binnenshuis, waarvan twee in het sousterrain, de oude keukenmeid en de butler, en drie op de bovenste verdieping, vrij ver van elkander. Er is nog een kamerbediende, ik geloof een Franschman, een dienstmeisje, en een huisknecht, die tevens chauffeur moet zijn.”

„Weet je zeker, dat zij slapen?”

„Waarde Brand — ik kan niet door de muren heen zien, maar ik ben voornemens nog een half uur te wachten, en dan kunnen wij wel als zeker aannemen, dat iedereen in dat groote, oude huis sluimert.”

„Ik wil je de waarheid bekennen, Edward — ik had vurig gehoopt, dat wij maar aanstonds na ons laatste avontuur met de dranksmokkelaars naar het noorden waren vertrokken, om daar te gaan jagen, zooals toch je voornemen is geweest.

„Het is mijn voornemen nog, Brand, maar het is nog te vroeg in den tijd, de sneeuw kan daarginds nog onmogelijk een behoorlijke dikte hebben gekregen, en je weet wel dat ik mijn tijd van afwachten niet gaarne in ledigheid doorbreng! Wat drommels wij zijn toch geen vadsige renteniers, die op hun lauweren kunnen rusten!”

„Maar dit werk is gevaarlijk, Edward!” protesteerde Brand. „Ik heb inlichtingen voor je ingewonnen omtrent dien Dickson — en ik kan je mededeelen dat hij een zeer volbloedig, driftig en eigengerechtigd man is, die zelfs geen onderdeel van een seconde zou aarzelen om ons een kogel door het hoofd te jagen, als wij werden gesnapt!”

„O, maar wat dat betreft onderscheidt hij zich weinig van alle andere lieden, die des nachts inbrekers in hun huis aantreffen, een revolver, en geen hazenhart hebben!” hernam Raffles schouderophalend. „Wij zullen ons best doen, onze aanwezigheid niet te verraden, en — voor het overige hoop ik hem voor te zijn, als het op vijandelijkheden aankomt! Hier in mijn wijden zak heb ik het gasreservoirtje, dat ons reeds zoo menigmaal van dienst is geweest, en ons ook nu niet in den steek zal laten.”

Brand dacht een oogenblik na, en vroeg toen weer:

„Hoe ben je eigenlijk juist op den inval gekomen, om dien Dickson te gaan bezoeken?”

„Wel de man is buitengewoon rijk, hij kan heel goed wat geld missen!” antwoordde Raffles lakoniek. „Ik vind hem overigens niet sympathiek. Een paar dagen geleden hebben wij hem leeren kennen ten huize van den Engelschen Gezant en toen maakte hij een zeer onaangename indruk op mij!”

„En dat acht je een voldoende reden? Nu, mij is het wel! Dit huis is immers tevens zijn bank?”

„Ja, Brand! Je weet wel dat ik van het plunderen van vrij wat banken afkeerig ben, omdat ik weet, dat daar ook kleine beleggers hun geld hebben gedeponneerd, en ik die lieden niet zou willen schaden, niet voor alles ter wereld. Maar dit is een ander geval. Van kleine inleggers is mijnheer Joziah Dickson niet gediend, want die brengen hem niet voldoende, en hij werkt alleen met groote kapitalen. En waar de wijze, waarop hij daarmee werkt, vrij wat te wenschen overlaat in sommige gevallen — zoo heb ik geen seconde gearzeld om mij eens te gaan overtuigen van den staat van zijn geldmiddelen.”

„De safe in de bank is natuurlijk onaantastbaar?”

„Ik weet dat er alarmsignalen zijn, Brand, en voor het overige is de safe volstrekt niet veiliger dan alle anderen, waarmee ik kennis heb gemaakt! Het is een stalen kluis, in beton gemetseld — maar ik zal jou, mijn langjarigen vennoot, toch zeker niet behoeven te zeggen, dat al die kluizen, hoe stevig ook, hoe dik van wand, zonder eenige uitzondering een zwakke plek hebben — men moet er namelijk in kunnen binnentreden, hetgeen wil zeggen dat er een deur is! En waar een deur is, Brand — daar is een toegang te forceeren!”

„Zijn er wakers?”

„Nee! die zijn duur, die vallen in slaap, en Dickson vertrouwt volkomen op mijn elektrische alarmschellen!”

„Hoe ben je daar achter gekomen?”

„Vanmorgen heb ik mij als klant voorgedaan, die zich wilde overtuigen van de veiligheid van de safe, alvorens er een deel van mijn vermogen te deponneeren. De hoofdboekhouder, die mij te woord stond, liep er tamelijk onnoozel in, en toonde mij de geheele inrichting. De safe is natuurlijk in het souterrain, en eigenlijk niets anders dan een kale kamer, omgeven door beton, met uitzondering natuurlijk van de deur, en waar zich aan weerszijden een honderdtal stevige loketten bevinden, waar de depositohouders hun geld kunnen doen bewaren. Tegenover de ingang deur staat bovendien nog de brandkast,

een zeer sterk meubel, maar dat wel niet veilig zal zijn voor de speciale middelen, die ik in zulke gevallen toepas! De stalen kast, die tegen een hitte van vijf en dertig honderd graden Celsius bestand is, moet nog worden uitgevonden.”

Bij het zeer zwakke schijnsel van een verre lanternen, waarvan het licht uitscheen boven den vrij hoogen tuinmuur, poogde Raffles zijn horloge te raadplegen, en bond zich het halfmasker voor het gelaat, terwijl hij zeide:

„Het is tijd, Brand! Wij moeten het er nu op wagen. Doe ook je masker voor, en neem je tasch met instrumenten.”

Een zucht onderdrukkend bukte Brand zich, na zijn zijden halfmasker te hebben aangedaan, nam de zware tasch op, en begon omzichtig Raffles te volgen, die over den grasband naast het grintpad in de richting van den achtergevel liep, zonder ooit ergens tegen aan te stooten, of meer leven te maken dan een kat.

Raffles zelf droeg het kleine smeltapparaat, een van zijn laatste vindingen, hetwelk hij binnen drie dagen had weten te monteeren in de kleine, afgelegen villa in een der voorsteden van New-York, welke hij met Brand en den trouwen chauffeur Henderson sedert eenige weken bewoonde.

Het nam niet meer plaats in dan een sigarenkistje, het kon worden aangesloten op de gewone lichtleiding, en het ontwikkelde na tien minuten een ontzettende hitte, niet ver van de vijf en dertig honderd graden Celsius. En er was nog geen metaal, geen enkele stof, die tegen zulk een hitte op den duur bestand zou zijn.

De twee mannen liepen voorbij een kunstmatig vijvertje, waarin overdag een fontein klaterde, passeerden een soort van ouderwetsch paviljoen, zooals men ze beschreven vindt in de boeken van Van Lennep, en op enkele plaatsen nog wel vindt aan de oevers van de Vecht, en stonden toen stil voor de stevige achterdeur.

„Een alarminrichting?” vroeg Brand heel zacht.

„Ja, maar zeer gemakkelijk buiten werking te stellen! Alarminrichtingen hebben meestal ook alleen maar waarde, als de nachtelijke bezoeker niet verdacht is op hun aanwezigheid, aan het slot van een deur begint te morrelen, overhaast en zonder na te denken. Maar ik denk mij met die inrichting volstrekt niet bezig te houden, noch met het slot. Wij zullen de zaag en het mes gebruiken, Brand, en het bovenste paneel wegzagen.”

Brand had zijn tasch al geopend en haalde er de zaag uit.

Men moet hier vooral niet denken aan een gewone handzaag, want daarop leek het door Raffles uitgevonden instrument in het geheel

niet. Het zag er uit als een van die borstboren, die door middel van een groot en een klein kam-wiel en een slinger in beweging worden gebracht, maar de boor was hier vervangen door een rond zaagblad met buitengewoon fijne tandjes, en dat zeer snel kon ronddraaien.

Men kon met de linkerhand dit instrument besturen, en met de rechterhand aan den slinger draaien. Het instrument kon ook electrisch bewogen worden, en werkte dan natuurlijk nog veel sneller, maar minder geruischloos.

Raffles zette het gereedschap in een hoek van het deurpaneel, begon te draaien en haalde tegelijkertijd met een vlugge beweging de zaag van links naar rechts. Hij herhaalde deze beweging nog een paar malen, en toen had het ronde zaagblad zich een weg gebeten door de geheele dikte van het paneel.

Het maakte maar heel weinig gerucht, door de fijnheid van de tandjes, en omdat alle deelen die draaiden op kogels liepen, en geolied waren.

Raffles herhaalde de bewerking boven aan het paneel nogmaals, zoodat er nu twee zaagsneden dwars over het hout liepen, van links naar rechts. Hij behoefde nu niets anders meer te doen dan met een zeer scherp, beitelvormig mes, die twee sneden met elkander te verbinden, hetgeen al zeer gemakkelijk ging, daar het mes ditmaal natuurlijk den houtvezel volgde.

Brand had reeds in het midden van het paneel een kleine handboor gedraaid, die hij stevig vasthield, om te voorkomen dat aanstonds het uitgezaagde paneel naar binnen zou vallen.

Zeker geen vol kwartier had de bewerking geduurd, en toen kon de jongeman het paneel aan de boor naar zich toe trekken, en zette het zachtjes naast zich neder tegen den muur.

„Zoo zie je, Brand, dat een achterdeur ook altijd een zeer zwak punt is,” zeide Raffles glimlachend. „Wat is een paneel? Een plankje hout van slechts weinig millimeters dikte, dat met waarlijk goede instrumenten al heel spoedig te verwijderen is! Men heeft niets te maken met alarmseinen, men hoeft zijn krachten niet te beproeven op een vaak ingewikkeld slot, kettingen en grendels hebben geen waarde! En na deze kleine theorie zullen wij maar tot de praktijk overgaan. Naar binnen — en zoodra wij door die smalle gang zijn, kunnen wij licht maken!”

De twee mannen stapten door het gat naar binnen, volgden de gang, sloegen een dwarsgang in, en stonden nu aan den voet van een oude, eikenhouten wenteltrap, die uitsluitend bestemd was voor de bedienden.

„Gaan wij naar boven?” fluisterde Brand verbaasd. „Niet eerst de safe?”

„Natuurlijk niet, Brand! Men kan wel zien

dat je in geruimen tijd mijn deelgenoot niet bent geweest bij zulk een onderneming! Eerst wil ik mij overtuigen dat alles in huis inderdaad slaapt. Een overval daar beneden in den kelder zou ons duur te staan kunnen komen!”

Raffles had reeds zijn voet op de onderste trede van de trap gezet, en klom nu voorzichtig omhoog, zooveel mogelijk terzijde loopend, om te beletten dat de oude treden zouden kraken.

Brand had wel vijf en twintig treden geteld, toen Raffles, schijnbaar midden op de trap, een soort van portaal opliep, met een zekerheid, alsof hij zelf het huis bewoonde, en toen opnieuw een gang betrad, die tenslotte bleek uit te loopen op een gaanderij met een zeer fraai gebeeldhouwde leuning, die in hoefijzervorm heenliep om wat vroeger de vestibule was geweest. Eigenlijk was het dat nog, maar met dit verschil, dat er sedert een vijftigtal jaren aan drie zijden van de wanden loketten waren aangebracht, met verschillende opschriften, terwijl achter die loketten zich de kantoorlokalen bevonden, waar overdag een vijftigtal klerken hunnen arbeid verrichtten.

In het midden van de vestibule stond een lange, lederen bank, met de leuning in het midden, en waarop de bezoekers hun beurt konden afwachten, wanneer het druk was.

Raffles had voor alle zekerheid zijn lantaren gedoofd, en bukte spiedend over de leuning van de gaanderij, die zeker drie meter breed was, en belegd met een wijnrooden looper.

De vestibule werd zwakjes verlicht door een flauw brandende electrische lamp tegenover de deurruit.

Er viel niets te zien, en ook niets te hooren. En Raffles wilde juist zijn weg voortzetten, toen zijn aandacht getrokken werd door een licht geruisch, dat hem onmiddellijk de ooren deed spitsen en stilstaan. Het klonk als het zachtjes openen en weer sluiten van een deur.

Brand wilde Raffles juist een vraag stellen, toen deze hem de hand op den arm drukte, als om hem tot zwijgen aan te manen.

Er klonken schreden achterin het huis, die naderbij kwamen, en tenslotte de vestibule bereikten. Toen hielden zij op, en op hetzelfde oogenblik werd het daar beneden in de holle ruimte een weinig lichter — op twee verschillende plaatsen gloeiden lampen aan. En in het schijnsel daarvan zagen de beide zeer verbaasde mannen een heer naderen, met een hoogen hoed op, en een overjas aan, waarvan de kraag hoog was opgeslagen, en die kalm een sigaret rookte, alsof hij daar thuis was, en dit tot zijn gewoonten behoorde. Hij keek even rond, stak de vestibule dwars over, opende een deur naast een der lo-

ketten, liep door de kantoorruimte, en verdween weer door een andere deur.

Hij deed volstrekt geen moeite om zijn schreden te dempen, al liep hij tamelijk zacht, en toch wist Raffles onmiddellijk dat de man met den hoogen hoed op, zeker niet Dickson was geweest.

De twee mannen keken elkander zeer verrast aan, volstrekt niet begrijpend wat dat late bezoek van dien eenzamen heer te beduiden had, die er toch volstrekt niet uitzag als een collega, en zich ook niet als zoodanig gedroeg, en zij wilden juist hun indrukken wisselen, toen hetzelfde geluid van zoeven zich herhaalde, en zich precies hetzelfde afspeelde!

Een deur ging open en dicht, schreden naderden, er verscheen een heer in de vestibule, met een overjas aan, en die een sigaret rookte. Het eenige verschil met den eersten was, dat hij geen hoogen hoed, maar een slappen vilthoed op het hoofd had, waarvan de rand diep in zijn oogen was getrokken, zoodat er van zijn gelaat niets te bespeuren viel.

Hij stak de vestibule over, ging door de deur naast het eerste loket, liep door de kantoorruimte en verdween.

Toen kon Brand zich niet meer inhouden, maar zeide fluisterend:

„Is het een partijtje? Wat heeft dat te beduiden?”

„Wij zullen nog wat wachten, en het dan spoedig genoeg zien!” antwoordde Raffles gemeenlijk. „Daar komt er waarachtig alweer een aan!”

Ditmaal waren het er zelfs twee! Twee heeren kwamen naast elkaar aanwandelen, zonder te spreken, liepen door de vestibule, en verdwenen weer. En dat ging zoo door, bijna een kwartier lang, tot er daarbinnen zeker wel een twaalfstal personen moesten zijn, allen goed gekleede heeren.

En vijf minuten nadat de laatste was binnengegaan, ging die deur weer open, en een zonderlinge stoet trad plechtig te voorschijn, begaf zich afgemeten door de kantoorruimte, betrad de vestibule, en plaatste zich daar in een kring, met de gezichten naar elkander toegewend.

Maar van die gezichten viel op dat oogenblik volstrekt niets meer te bespeuren, want de twee en twintig mannen, die den kleinen stoet vormden, waren van top tot teen gehuld in een soort witte pij, en hun gelaat was verborgen achter een puntzak, waarin twee ronde gaten waren uitgesneden, om er doorheen te kunnen zien.

Brand had Raffles een eind mee achteruit getrokken, achter een prachtig Smyrna's tapijt, dat schijnbaar achteloos over de eikenhouten leuning van de gaanderij was geworpen, en fluisterde ten hoogste verbaasd:

„Bij mijn arme ziel — dat zijn leden van de Klu-Klux-Klan!”

TWEDE HOOFDSTUK.

HET COMLOT DER K.K.K.

Brand bleef, door de fleschvormige pilaren van de balustrade heen, en op zijn buik liggend, verbluft naar beneden staren, om een hoekje van het tapijt glurend.

Hij wist natuurlijk wat de Klu-Klux-Klan was. Hij wist dat dat zonderlinge genootschap, dat in den aanvang een waar schrikbewind uitoefende, en dat ontstond kort na het sluiten van den vrede tusschen noordelijken en zuidelijken, zijn naam had ontleend aan het geluid, dat de haan van een ouderwetsch geweer maakte bij het spannen: Klu-Klux-Klan!

Maar hij wist ook, dat leden van dat genootschap tot op heden alleen maar te vinden waren in staten als Arizona, Texas, Georgia, waar nog toestanden heerschen, die niet veel verschillen van die, welke daar bestonden tijdens den Burgeroorlog. Dat New-York ooit Klan-mannen bezeten had, was hem volkomen onbekend. Toch

viel er niet aan te twifelen — die twee en twintig zwijgende mannen daar beneden in de holle vestibule met haar marmeren vloer, waren wel degelijk leden van het geheimzinnige genootschap, want zij droegen niet alleen dezelfde witte pij, maar zij handelden ook juist als echte Klanners, en op de borst van sommigen hunner was met zilverdraad een doodskop met twee gekruiste dijbeenderen gestikt.

Zij stonden dus in een kring, tusschen de voordeur en de lederen bank, en omstreeks een meter van elkander, en het zou bijna lachwekkend geweest zijn, als zij niet zoo onbewegelijk en zwijgend waren geweest, en als het niet zulk een vreemde vertooning zou zijn geweest, in dat holle bankgebouw en in dat onzekere licht.

Raffles, aanvankelijk allesbehalve gesticht door deze even vreemde als onverhoedsche stoornis, maar wiens nieuwsgierigheid was gaande ge-

maakt, had zich naast Brand op den vloer uitgestrekt, zoodat het bijna onmogelijk viel, van beneden af iets van zijn gelaat te kunnen zien, dat trouwens nog steeds voor de helft bedekt werd door het zijden masker, bracht zijn mond bij diens oor, en fluisterde heel zachtjes:

„Van alle dwaze dingen die ik ooit beleefd heb, is dit zeker wel een van de zotste! Klanmannen in New-York! Wat valt er hier te bestrijden? Zijn hier negers die moeten worden uitgeroeid? Nu, wij zullen het spoedig genoeg weten — tenminste wanneer zij niet van plan zijn, daar als standbeelden te blijven staan en stommetje te spelen!”

Alsof men daar beneden op die woorden van Raffles gewacht had, zoo hief een van de mannen met de zilveren doodskoppen, met een bezwerend gebaar de hand op, zoodat de wijde mouw een weinig teruggleed van den arm, die in fijn zwart laken gehuld was, waarschijnlijk van een avondtoilet, en begon met een weliswaar gedempten, maar in de stilte toch duidelijk verstaanbare stem te spreken.

„Vrienden en medestrijders! Ik heb u dezen nacht in mijn huis ontboden, teneinde u mededeelingen te doen, en mededeelingen van u in ontvangst te nemen, betreffende de zaak, die ons aller aandacht geboeid houdt! Gij weet welke die zaak is, omdat zij in ons hart en in ons hoofd voortdurend huist! Wij hebben vijanden, die talrijk zijn en machtig, en onze grootste vijand is de man op het Witte Huis, die ons rampzalig land naar den afgrond dreigt te voeren door zijn zwakheid, zijn onwil om krachtig het bederf tegen te gaan, en zijn democratische beginselen! Gij weet wien ik bedoel, zonder dat ik zijn naam behoeft te noemen!”

Het bleef een oogenblik stil, en de man, die gesproken had, keek in het rond, alsof het mogelijk was, onder die witlinnen zakken de uitdrukking na te gaan op het gelaat zijner toehoorders.

Toen vervolgde hij, zijn stem gedempt door de kap, maar toch duidelijk verneembaar:

„President Lincoln is gedood, omdat hij een tiran was, en om dezelfde redenen moet de levensdraad worden afgesneden van dien man! Want ook hij is een tiran, al is het dan in anderen zin! Hij blijft de noodlottige wet tegen het drankverbruik handhaven, hij beschermt de negers, hij wil de grenzen open zetten voor den invoer, en hij heeft op zijn programma allerlei maatregelen, die tegen onze belangen indruischen! Wij zullen nog meer dan tot dusverre gekortwiekt worden! Ook ons dappere leger vindt in hem geen beschermer, en nimmer zouden wij, als het van hem afhing, onze hand mogen uit-

strekken naar nieuw bezit. Er zijn er nog anderen, die hem terzijde staan en die moeten vallen, en het was om te spreken over de maatregelen, die wij tegen hem moeten nemen, dat ik u hier heb ontboden, trouwe Klan-mannen!”

Weer wachtte hij even, om toen met stemverheffing voort te gaan:

„Onze vijanden weten niet, dat ook in deze stad afdeelingen zijn opgericht van ons genootschap, dat tot New-York en ook andere groote steden dit nieuwe fascisme is doorgedrongen. Want dat is het, vrienden, slechts in een vorm, die beter strookt met onzen Amerikaanschen aard! Meedoogenloos zullen wij vernietigen, alles wat ons in den weg staat, en wat zich verzet tegen den opbloei van ons machtig land, machtiger dan enig ander land ter wereld! Wij weten dat wij een groot deel van het leger aan onze zijde vinden, als het op handelen zou aankomen en sterk in die wetenschap zullen wij oprukken. Dood aan den man, die reeds al te lang zijn wil aan ons oplegt!”

„Ja, ter dood!” klonk het dof onder de witte kappen.

„Ik zie dat wij het eens zijn!” hernam Dickson — want iemand anders kon het natuurlijk niet zijn — na eenige oogenblikken. „Welnu, wij zullen toonen, dat wij het niet bij woorden alleen laten. Gij zijt op de hoogte van onze plannen, en hoe wij denken op te treden tegen onze doodsvijanden. Thans is het oogenblik aangebroken broeders, om dengeen door het lot aan te wijzen, die het werktuig zal zijn van onze rechtvaardige wraak!”

Hij deed nu pas voor het eerst de armen van een, die hij tot dusver over de borst gekruist hield, en het bleek nu dat hij in de rechterhand een kleine zak hield, van grijs linnen, die een rammelend geluid maakte, toen hij hem bewoog.

„In deze zak”, zoo vervolgde hij, „bevinden zich twee en twintig kleine ballen, broeders, van volkomen gelijken vorm. Zij zijn allen wit, op één na, die zwart gekleurd is. Een voor een zult gij een kogel uit den zak nemen, dien ik u zal voorhouden, en hij die de zwarte kogel trekt, zal zich naar Washington begeven — om daar te doen, hetgeen wij hem hebben opgedragen. En wel gelukkig de man, wien het lot zal treffen, want hij is een uitverkorene! Welaan — wij beginnen! Ik zelf zal aanvangen.”

Dickson schudde de kleine zak, stak toen met afgewend gelaat de rechterhand in de opening, haalde haar te voorschijn, opende ze, en liet op den palm van zijn hand een kleinen witten, ivoren kogel zien!

„Mij heeft het lot dus niet willen aanwijzen — het zij zoo!” zeide hij. „Thans ieder op zijn beurt.”

Hij trad in den kring en ging langzaam de rij rond, terwijl hij iedereen den gesloten zak voorhield, waarin allen een voor een de hand moesten dompelen, zonder te zien wat zij deden.

Reeds vijftien mannen hadden een witten kogel te voorschijn gebracht, behalve Dickson, en zoo bleven er dus maar zes, die een merkbare onrust toonden. Een hunner scheen lang te aarzelen, voor hij de hand in den zak stak, totdat een dreigend gebrom van de anderen hem tot haast aanspoorde.

Hij liet een zachten, gesmoorden kreet hooren toen hij een witten kogel te voorschijn haalde.

Dickson keek hem door de gaten van zijn hoofdkap een oogenblik strak aan, als poogde hij aan de oogen te zien met wie hij te doen had, en zeide toen minachtend:

„Gelukkig dat het lot u niet getroffen heeft, wie gij dan ook zijn moogt. Nog vijf kogels, vrienden! Het lot zal nu spoedig gesproken hebben!”

Nog twee witte kogels — de derde was zwart.

De man die hem liet zien op den palm van zijn hand stond een oogenblik doodstil erop te staren, tot de stem van Dickson hem wakker scheen te maken, die streng beval:

„Ontdoe je van den kap, broeder! Wij moeten weten, wie door het lot is aangewezen. Want hij kent de vreeselijke straf, die op ongehoorzaamheid en verraad staat!”

Langzaam ontknoopte de man die den zwarten bal had getrokken zijn wit hemd, sloeg toen de kap achterover, en vertoonde het bleke, strakke, maar vastberaden gelaat van een knappen, jongen man, die nu met luide stem zeide:

„Mij trof het lot, en ik zal mijn plicht weten te doen — ik, Jefferson Borne!”

Dickson had de hand van den jongeman gegrepen, en zeide:

„Gaaf dan, en doe wat de Klu-Klux-Klan u heeft opgedragen! Uw land zal er u later om zegenen! Maar vertrek niet voor morgen, en voor ik u persoonlijk nadere instructies zal hebben gegeven, als uw kapitein!”

Brand, die met de grootste aandacht had toegeluisterd, nauwelijks geloovend wat zijn ooren vernamen, bracht op zijn beurt zijn mond dicht bij het oor van Raffles, en fluisterde hem in:

„Wordt het niet hoog tijd om even de politie te waarschuwen?”

„Zacht wat mijn jongen! Loop niet te hard van stapel! Wij zijn nog niet bij de telefoon! En ik wil liever eerst veilig buiten zijn! Bovendien — Washington ligt niet vlak naast New-York, en ik kan veel beter de politie daarginds waarschuwen, opdat zij Coolidge den raad geeft, zich de eerste dagen goed in acht te nemen! En

dat zal niet eens behoeven, want ik waarborg je, dat die mijnheer Jefferson Borne niet zal vertrekken! En stil nu — daar begint Dickson weer te praten.”

De bankier had inderdaad het woord weer genomen, en sprak:

„Morgennacht op hetzelfde uur, broeders, verwacht ik u weder hier. Gij zult binnengaan door dezelfde zijdeur, en u direct hierheen be-geven. Dan zullen wij verdere plannen beramen en degenen aanwijzen, die de overigen uit den weg moeten ruimen. Wat u betreft, Borne, ik verwacht u in den loop van morgenmiddag hier op mijn bureau. Wij zullen dan over de zaak praten, die thans al uw gedachten moet bezighouden. Maar thans verwacht ik uw rapporten — gaat daar binnen!”

Hij wees met uitgestrekte hand naar een van de kantoorlokalen, die geen afzonderlijke zalen waren, maar slechts van de vestibule waren afgesloten door manshooge, eikenhouten schotten, hier en daar plaats gevend aan een deur, of wel een loket, waarbinnen zich koperen staven bevonden. Daar de vestibule zeer hoog was, waren al deze kantoorlokalen dus van boven open, en van hun standpunt konden Raffles en Brand ze bijna alle overzien.

Maar de afstand bleek nu toch te groot te zijn, om te kunnen verstaan wat de Klanners verder met elkander te bepraten hadden.

Wat Borne betreft — hij had al zijn broeders de hand gedrukt, en was haastig verdwenen, zonder dat Raffles of Brand goed konden zien waarheen.

„Je ziet wel dat het lot ons gunstig is, Brand!” fluisterde Raffles. „Morgen komen zij weder bijeen, en er is dus gelegenheid te over, om de politie te waarschuwen, die dan de geheele bende kan inrekenen!”

„Het klinkt ongelooflijk!” fluisterde Brand hoofdschuddend. „Coolidge heeft misschien wel eens dingen gedaan, die niet zoo heel verstandig waren, maar hij heeft zijn land oprecht lief, hij is een vriend van het volk, hij is liberaal in de beste beteekenis van het woord.”

„En dat is nu juist de reden, Brand, waarom de conservatieven, de negerhaters, de tegenstanders van de Volstead-Wet, de militairisten en de chauvinisten hem uit den weg willen ruimen!” viel Raffles hem in de rede.

„Zulk een zachtmoedig man!”

„Juist dat maakt hem hatelijk in de oogen van degenen die Amerika ten koste van alles groot willen maken!”

„Het is afschuwelijk, en ik acht het volkomen onbegrijpelijk!” hield Brand vol. „Het is me nog altijd alsof ik droom! En nu is onze schoone

onderneming van vannacht natuurlijk ook naar de haaien!"

„Wat in het vat is, Brand — — —"

„Je denkt dus terug te komen?"

„Stellig — vroeg of laat!"

„Ik begrijp dien Dickson niet! De man heeft nota-bene een volwassen dochter! En haar stelt hij aan schande en oneer prijs!"

„Waarde Brand — die mannen zijn allen fanatici — en je weet wat dat voor lieden zijn! Alles moet wijken voor het eene doel, dat zij zich gesteld hebben, en zij hebben, in kwaden zin dan, iets in zich van die oude strenge Romeinen, die alles ten offer brachten aan hunne opvattingen van eer en plicht! Intusschen blijven het eenvoudig moordenaars, hoe wij de zaak ook bezien — en zij zullen mij ook niet ontkomen, wees daar maar gerust op!"

„Het is maar goed, dat zij niet door de achterdeur schijnen te zijn binnengekomen!"

„En ik hoop, Brand, dat zij er ook niet door zullen weggaan! Want dan zouden wij in een leelijk parket geraken. Stil — ik geloof dat de bijeenkomst reeds wordt opgeheven, want daar gaan zij alweder in hun dwazen optocht naar de kamer, waaruit zij zooeven te voorschijn zijn getreden, zeker om zich een voor een te ontdoen van hun witte mantels!"

„Die lieden schijnen elkander dus niet te mogen kennen? Dat wijst wel op een zeer hooggen staat van onderling vertrouwen!" zeide Brand schamper.

„Ik denk wel dat zij elkander kennen — — het is niets anders dan een kinderachtige komedie!" meende Raffles schouderophalend. „Het is een soort van ceremonieel, waaraan zij vasthouden, misschien om indruk te maken op de nieuwelingen, die zich bij hen aansluiten. Daar komt nummer een al weer terug, met zijn hoogen hoed en zijn kraag op! Nu de vestibule door — de gangdeur — de gang — en nu hoop ik maar dat hij door de zijdeur weer vertrekt."

Een paar minuten luisterden de vrienden in spanning, en toen zij niets vernamen, begrepen zij, dat de Klan-mannen inderdaad door dezelfde zijdeur heengingen waardoor zij waren binnengetroden.

Om de twee of drie minuten vertrok er een lid van het genootschap, en Dickson kwam als allerlaatste, thans gekleed in zijn smoking, met een dikke sigaar tusschen de lippen.

Van hun plekje konden de beide vrienden hem goed zien, zooals hij daar kwam aanstappen door de vestibule, zeker om de zijdeur stevig achter zijn laatste bezoeker op slot te doen.

Hij was een rustig man, tamelijk corpulent, een jaar of zestig reeds, maar nog kaarsrecht, met

ouderwetsche, grijzende bakkebaarden à la Offenbach, diep in het hoofd liggende lichtgrijze oogen, een bijna kaal hoofd, met vlokkig grijs haar ter weerszijden van den schedel, en een roode gelaatskleur, die erop scheen te wijzen, dat hij althans de zoo zeer bestreden Volstead-wet wel wist te ontduiken.

Hij bleef een oogenblik binnen in de vestibule staan om zijn sigaar, die was uitgegaan, opnieuw aan te steken, zoodat het licht een oogenblik zijn gelaat bestraalde.

Raffles bekeek hem een oogenblik glimlachend met groote nauwkeurigheid, als om zich zijn beeld goed in het geheugen te prenten.

Nu ging Dickson verder, zijn voetstappen stierven weg, en heel in de verte klonk het gerucht van kettingen, die men op een deur doet.

„Is die man in het geheel niet bang voor zijn bedienden?" fluisterde Brand.

„Hij zal wel weten, Brand, dat die zich op zijn bevel reeds lang ter ruste hebben begeven. Ik denk ook dat zij hier nooit een voet mogen zetten."

„Gaan wij nu?"

„Nog niet — ik heb nog een kleinigheid te verrichten hier!"

„Je denkt er toch niet aan, nu nog onze krachten aan de safe te beproeven?" zeide Brand verschrikt.

„Stel je gerust — daartoe is het nu te laat! En toch wil ik nog niet heengaan. Ik heb nog iets met — stil, daar komt hij terug!"

Inderdaad klonken de schreden van Dickson opnieuw, zijn gestalte werd weer zichtbaar, toen knipte hij de lampen op een na weder uit, en slechts vaag zagen de beide vrienden de witte plek van zijn overhemd.

Een oogenblik daarna schrok Brand heftig, want Dickson begon de breede, in een boog naar de gaanderij voerende trap te beklimmen, een waar pronkstukje van beeldhouw- en ingenieurskunst.

Als bij onderlinge afspraak hadden de beide vrienden hun handen in hun zak gestoken, en hunne revolvers gegrepen. Want zich te laten neerschieten door een man als Dickson — dat lag niet in hun bedoeling.

De bankier kwam steeds hoger, zachtjes voor zich heen pratend, en dikke rookwolken uitblazend, en nu stond hij op de gaanderij.

Hij was zeker geen zes meters van de beide indringers verwijderd, die languit op den vloer waren blijven liggen, in de schaduw van het groote tapijt, maar gereed om ieder oogenblik op te springen.

Een oogenblik scheen Dickson in beraad te staan, Raffles wist dat hij hen noodzakelijk zou moeten voorbijgaan, als hij zich aanstonds naar

zijn slaapkamer begaf. Er scheen hem echter iets anders in te vallen, want hij draaide zich op zijn hielen rond, en verdween in de tegenovergestelde richting. Neen, geheel verdwijnen deed hij toch niet, want hij opende een deur, halverwege de breede gang, die uitliep op den overloop, maakte licht, want een helder schijnsel overstroomde aanstonds de gang, ging binnen, en sloot de deur achter zich, zonder haar op slot te doen, zooals het fijne, geofende oor van Raffles hem aanstonds zeide.

„Wat is dat voor een kamer?” vroeg Brand fluisterend.

„Hij is nu in zijn werkkamer!” antwoordde Raffles. „Kom vlug mee — hij mocht eens voornemens zijn, de deur te grendelen! Stil — er is een nog beter plan! Wij gaan door de deur van de rookkamer, die met zijn werkkamer in verbinding staat.”

„Maar wat wil je dan van hem?” vroeg Brand verwonderd en verschrikt.

„Dat moet nog een klein geheimpje voor je blijven — je zult het spoedig genoeg bemerken. Ben je gereed?”

De beide mannen waren reeds opgestaan, en slopen over den dikken looper de gang in, voorbij de deur van de werkkamer, en toen opende Raffles zonder eenig leven te maken de deur van de aangrenzende rookkamer, en de beide mannen traden binnen.

De kamer was niet volkomen duister, want uit

de werkkamer drong een gedempt schijnsel naar binnen, door de kier van een portière, die den doorgang afsloot.

„Neem je revolver ter hand — en let op ieder van zijn bewegingen, want het is een gevaarlijke seigneur!” beval Raffles. „Klaar? Vooruit dan!”

Hij deed een paar katachtige schreden naar voren, sloeg plotseling de portière terzijde, en stond met nog twee schreden voor Dickson, die aan zijn schrijftafel was gaan zitten, en blijkbaar juist begonnen was met het schrijven van een brief.

Hij keek dadelijk op, werd aschvaal, en liet zijn sigaar uit zijn mond vallen bij het zien van den gemaskerden indringer, die een groote zesloops op hem gericht hield, en die door een medeplichtige op den voet werd gevolgd.

„Ik heb immers het genoeg met mijnheer Jozuah Dickson te spreken?” begon Raffles met een hoffelijken klank in zijn stem. „Laat ik mij even voorstellen — een Engelschman die belang in u stelt en voorloopig zijn naam niet wil noemen! Ik zal u moeten aanmanen, mijnheer Dickson, geen woord te kikken, geen kreet te slaken en vooral geen enkele beweging te maken, of het zou u berouwen! Om u dat te vergemakkelijken, zal ik zelf even uw browning uit uw zijzak nemen, zoo — en mijn vriend verzoeken, u dat prachtige, zijden zakdoekje in den mond te stoppen — uitmuntend — en nu zullen wij eens praten! Dat wil zeggen — ik spreek, en gij zult luisteren!”

DERDE HOOFDSTUK.

HET BRIEFJE VAN MAUD DICKSON.

Mijnheer Jozuah Dickson was den volgende morgen in een verfoeilijk humeur, gelijk aanstonds bleek aan den weinig benijdenswaardigen buttler, die als het ware de ontlading van dit booze humeur uit de eerste hand kreeg, toen hij zijnen meester in diens slaapkamer de morgenpost bracht, nadat de bankier wel een uur langer had geslapen dan hij gewend was.

Hij verkoos bij het toilet niet geholpen te worden, sloeg zijn morgenblad over, kleepte zich brommend aan, en begaf zich naar de ontbijtkamer, met die groote ramen uitziende op den grooten achtertuin, en waar hij den buttler alweder vond, die er ontdaan uitzag, en met schrik naar het booze gelaat van zijn meester keek. Jiggs had er al te veel ervaring van, wat het beduidde, als zijn heer met het verkeerde been uit het bed was gestapt.

Dickson liep een paar malen met de handen op den rug het vertrek op en neer, smeedt nijdig een stapeltje kranten en brieven, die naast zijn bord lagen, van den eenen kant naar den anderen, en vroeg eensklaps, na zijn horloge te hebben geraadpleegd:

„Waar is juffrouw Maud? Waarom is ze nog niet beneden?”

Jiggs wierp zijn meester een schuwen blik toe, en antwoordde stotterend:

„Neem mij niet kwalijk, mijnheer — ik dacht natuurlijk dat mijnheer het wel wist — juffrouw Maud is vannacht niet thuis geweest!”

Dickson draaide met een ruk zijn hoofd in de richting van den buttler en herhaalde, op een toon van ongeloof:

„Niet thuis? Alweer niet? Ik heb haar toch streng verboden, des nachts uit te blijven, en bij

haar vriendin te logeeren — hoe heet het dwaze nest ook weer!”

„Miss Claire Hobson, mijnheer!” antwoordde de butler haastig. „Ik denk dat juffrouw Maud daar wel zal zijn. Als ik het mag opmerken — dan zou ik zeggen — dat mijnheer zich niet ongerust behoeft te maken. Miss Maud zal wel spoedig terugkeeren. Zaliku thee inschenken, mijnheer?”

„Schenk mij thee in, laat mij dan alleen, en loop naar den duivel!” was het vriendelijke antwoord.

De arme Jiggs, geheel ontdaan, schonk de thee in, en ging toen haastig het vertrek uit. Maar hij was zeker nog geen tien minuten weg geweest, of hij kwam doodelijk ontsteld weer binnen, zonder zelfs te kloppen, met een bleek ge-laet, en riep uit:

„Mijnheer Dickson, iets heel ernstigs — er is vannacht — —”

„Nu! Uilskuiken, wat is er dan vannacht!” beet Dickson hem toe, hem doorborend aanziende.

„Er is vannacht ingebroken, mijnheer!”

Dickson hield eensklaps op, sloeg woedend met de gebalde vuist op tafel, zoodat het kostbare porcelein rinkelde, en hernam driftig:

„Ingebroken zeg je? Hoe weet je dat? Wat heb je dan gevonden?”

„Ik zal het u zeggen, mijnheer! Zooeven wilde de chauffeur de achterdeur opendoen, hij deed het wat driftig, en zoo maar — door den schok — viel het bovenste paneel eruit. Het was er blijkbaar keurig netjes uitgezaagd, en in het midden was een gat, zeker met een boor gemaakt, tenminste dat zegt Buster.”

„En hoe weet jij, dat dat vannacht gebeurd moet zijn?” gromde Dickson.

„Omdat wij allemaal heel beslist weten, mijnheer, dat gisteravond bij het afsluiten van ramen en deuren dat paneel nog volkomen in orde was! Wil ik dadelijk de politie opbellen?”

Dickson scheen een oogenblik in beraad te staan, keek den butler van terzijde aan, als om diens diepste gedachten te lezen, en antwoordde toen kortaf:

„Nog geen politie in mijn huis, voor het strikt noodzakelijk is! Zijn er nog andere sporen van braak?”

„Wij hebben volstrekt niets kunnen vinden, mijnheer!”

„Ik zal zelf wel eens zien! Aan de safe kan niets gebeurd zijn, anders zou de bewaker wel iets hebben laten hooren.”

„Als ze hem maar niet vermoord hebben, mijnheer!” zeide Jiggs sidderend.

„Vermoord? Ben je gek, kerel? Je zou iemand doen schrikken. Ga je er onmiddellijk van over-

tuigen, dan zal ik die achterdeur eens in oogen-schouw gaan nemen! Vlug een beetje!”

De beide mannen snelden tegelijkertijd het vertrek uit, en bij de achterdeur vonden zij el-kander weer.

„Nu?” vroeg Dickson op ruwen toon, die in gesprek was met Buster, den chauffeur.

„De waker is zeker op den gewonen tijd naar huis gegaan, mijnheer, en de safe is volkomen in orde! Aanstands komt het personeel — zal ik den kassier nog eens laten nazien?”

„Laat den kassier er buiten en laat iedereen er buiten!” zeide Dickson bits. „Hoe minder drukte hiervan gemaakt wordt, hoe beter!”

Buster zoowel als Jiggs keken hunnen meester verbaasd aan, maar dat duurde maar een heel kort oogenblik, en zij durfden ook volstrekt niets zeggen. Zij kenden Dickson maar al te goed, en vreesden voor zijn uitbarstingen van drift!

Hij scheen een zeer slechten nacht te hebben doorgebracht, want hij zag er „dan maar aller-belabberst uit,” zooals Buster een oogenblik later in het bediendenvertrek verklaarde.

Dickson bekeek nogmaals het paneel, bromde iets voor zich heen dat veel op een vloek geleek, en beval toen kortaf:

„Mijn eigen werkkamer is volkomen in orde — er schijnt dus volstrekt niets gestolen te zijn, en de inbrekers zijn zeker door het een of ander in hun opzet gestoord! Ik zal zelf de politie opbellen en vragen of zij mij een detective hier sturen! Ga maar aan je werk, en laat een timmerman dit repareeren. Wat helpen mij wekker-inrichtingen als de schoeltjes de paneelen uit-zagen?”

En met deze vraag op de lippen, waarop hij natuurlijk geen antwoord ontving, wendde de bankier zich om, en liep met dreunende stappen heen, brieschend en met zijn armen zwaaiend.

Hij ontbeet haastig, doorliep vluchtig de bladen en eenige brieven, schelde toen, en zeide tot Jiggs, die binnentrad:

„Laat Hayman hier komen!”

Jiggs maakte dat hij wegwam, en ongeveer vijf minuten later trad er een oud mannetje binnen, met spierwit haar, dat verlegen en blijkbaar in angstige afwachting voor den geduchten bankier bleef staan, en mompelde:

„Heeft mijnheer mij laten roepen?”

„Ja, Hayman, dat deed ik!” antwoordde Dickson, die hem een oogenblik strak had aangekeken. „Wat sta je daar te bibberen man? Dacht je dat ik je op straat zou zetten, omdat je zoo oud wordt? Voorloopig kun je nog wel blijven, zoolang je je werk goed doet.”

En dat dit de ware reden was geweest van de angstige houding van den ouden man, bleek

maar al te duidelijk uit den schuwen, verlegen, half dankbaren, half verwonderden blik, dien hij op Dickson wierp.

Hij mompelde iets onverstaanbaars, maar de bankier viel hem ongeduldig in de rede met de woorden:

„Het is al goed Hayman! Ik heb je laten komen om hier een en ander met je te bespreken voor vandaag, want ik heb niet veel lust om mij veel met de zaken te bemoeien. Ik heb — een ellendigen nacht doorgebracht. Zoo goed als niet geslapen. Mijn dochter is er ook weer niet geweest — de hemel weet waar het nest zit! Het staat slecht met den eerbied voor de ouders, tegenwoordig, Hayman! Ga daar zitten, en noem mij de voornaamste dingen voor vandaag op. Als ik mij wat beter voel, zal ik zelf nog komen.”

Hayman liet zich dadelijk ijverig dichtbij de tafel neer, met eenige paperassen, en begon met zijn bevende, onzekere stem uitleggingen te geven, en ontving zijn instructies.

Een half uur later — het was toen bijna elf uur — vertrok hij weder.

En hij had nauwelijks de deur achter zich dichtgetrokken, of de huisknecht kwam binnen met een telegram op een zilveren blad, dat hij Dickson voorhield.

Deze griste het telegram onverschillig van het blad, en maakte het open, terwijl de bediende schuw naar hem keek.

„Waar wacht je op?” vroeg Dickson ruw.

„Geen antwoord, mijnheer?” hakkelde de man. „De telegramjongen wacht.”

„Wacht maar even — ik zal eens zien!”

Dickson las haastig het telegram en de bediende zag hoe het papier ritselde in zijn trillende vingers.

De stem van den bankier had een ongewonen, schorren klank, toen hij na eenigen tijd antwoordde:

„Het is goed. Er is geen antwoord op dit telegram.”

Toen de deur dicht was, las Dickson het telegram nog eens over.

Het bevatte de volgende woorden:

„Vader, u zult mij voorloopig niet weerzien. Ik ben heengegaan met den man dien ik liefheb, omdat ik niet wilde huwen met dengeen, dien u mij wilde opdringen. Ik hoop dat ik u niet al te veel verdriet heb aangedaan. Ik ben gelukkig. Maud.”

Dickson bleef een oogenblik met dit telegram in de hand zitten, onbewegelijk en schelde toen opnieuw.

De huisknecht trad binnen, en keek haastig even naar het ingevallen gelaat van zijn meester.

„Laat Jiggs hier komen!” beval Dickson, zonder op te zien.

De huisknecht verdween, en een oogenblik daarna trad de buttler weder binnen.

Dickson hief langzaam de oogen naar hem op, keek hem een oogenblik doorborend aan, en zeide toen afgemeten:

„Hoe lang ben je in mijn dienst, Jiggs?”

„Het zal gauw twee en twintig jaar zijn, mijnheer!” antwoordde Jiggs, blijkbaar zeer verwonderd over die onverwachte vraag.

„Je hebt miss Maud dus vanaf haar geboorte gekend?”

„Wel natuurlijk, mijnheer!” antwoordde de oude man. „Zij heeft paardje gereden op mijn knie — ik ben immers nog gauw den dokter gaan halen — toen het zoover was met mevrouw!”

„Dan zal het je wel treffen, Jiggs — als je tenminste van mijn dochter gehouden hebt — dat zij — dat zij niet meer terugkomt!”

Jiggs deed wankelend een stap achteruit, bleek als een doode, en stamelde:

„Wat zegt u daar mijnheer! Komt miss Maud — niet meer terug? Zij is toch niet — er is toch niets met haar? Zij is toch niet — dood!?”

„Voor mij, Jiggs!” antwoordde Dickson met harde stem. „Voor mij is zij dood. Zij is heengegaan met den man, dien zij liefheeft, seint zij mij hier! Hoe heet die man?”

Jiggs keek zijn meester met groote oogen aan, en bracht er toen met moeite uit:

„Maar — dat weet mijnheer immers! Het zal mijnheer toch niet onbekend zijn — dat die klerk, dien gij een half jaar geleden hebt weggestuurd, Jack Barney — —”

„Zoo — dus met hem!” bromde Dickson tusschen de tanden.

Hij bekeek even het telegram, zocht naar de stad van afzending en ging toen voort:

„Zij heeft mij dit telegram gestuurd uit Pittsburg, Jiggs!”

„Daar — daar woont immers de moeder van mijnheer Jack Barney!” stamelde de buttler.

„Zoo — zijn moeder! Nu, Jiggs — zij wil niets weten — absoluut niets van — je weet wel — van dien ander.”

„Neem mij niet kwalijk, mijnheer — het is heel brutaal van mij — maar ik heb het altijd wel gedacht, dat juffrouw Maud van Philips Swanson niet gediend was! Mijnheer zal zich wel herinneren, dat juffrouw Maud, mijnheer gezegd heeft, dat zij nooit met mijnheer Swanson zou trouwen, al ging iedereen hier in huis — het waren haar woorden mijnheer — op zijn kop staan! Het raakt mij natuurlijk niet, maar ik heb haar zoo heel lang gekend — dus — —”

Dickson keek den ouden buttler even aan,

en er verscheen een uitdrukking in zijn oogen die Jiggs er nog nimmer in gezien had, wonderlijk zacht en toegeefelijk.

„Wij zullen haar wel weten terug te halen, Jiggs,” zeide de bankier ten slotte. „Swanson was de naam? Met Swanson is zij dus op den loop?”

„Neen, pardon mijnheer,” hernam Jiggs verwonderd, „het is juistement contrarie — „miss Maud is weggegaan met mijnheer Jack Barney, en van mijnheer Philip Swanson wil zij niets hooren.”

„O juist — ik was het vergeten — die ellendige slapeloosheid van vannacht! Ik vrees dat ik tot niets in staat zal zijn! En nu dit nog. Voedt kinderen op, opdat zij je later doodelijk zullen verwonden! Hoe heet het ook weer in het rijmpje: eerst loopen zij over je teenen, en later loopen zij over je hart! Je weet nu hoe het is, Jiggs — en ik verzoek je, er niet over te praten met de andere bedienden. Die zijn niet zoolang bij mij als jij bent.”

„Neem mij niet kwalijk, mijnheer, Jane de keukenmeid wel!” bracht Jiggs nederig in het midden.

„Goed, mijnentwege, Jane de keukenmeid wel! Haar kun je het zeggen. Maar als je blijft geen huilpartijen in de keuken, want ik verkies niet dat mijn diner bedorven wordt om zoo’n bagatel! Ga nu maar heen! Neen — wacht nog even! Je zegt dat mijn dochter wel zal zijn bij de tante van mijnheer Barnum?”

„De moeder, mijnheer — als ik zoo astrant mag zijn — en de naam is Barney!”

„Ik zal het opschrijven! Waar zijn mijn hersens toch? Jack Barney — Pittsburg! Nu, jonge-juffrouw Maud, je zult plezier beleven van je uitstapje.”

Er lag weer een flikkering in de oogen van den ouden bankier, die de oude Jiggs het ergste deed vreezen.

Hij sloop de kamer uit, en hij kon dus ook onmogelijk zien, hoe het gelaat van Dickson plotseling volkomen veranderde, hoe hij zachtjes begon te lachen, het telegram nog eens doorlas, er mee op de tafel tikte, en toen opgeruimd voor zich heen bromde:

„Welzoo — mijn dochttertje is er dus vandoor, en zit in Pittsburg! Met mijnheer Jack Barnum — Barney! Wel, mijnheer Dickson — daar zullen wij een goede grap mee hebben! Wil je hem zoo graag hebben, kindlief? Dan krijg je hem, als hij je werkelijk waardig is!”

En hij nam een stuk papier, en schreef het volgend telegram:

„Den heer Jack Barney, Pittsburg.

Alles vergeven en vergeten. Blijf voorloopig waar je bent. Zend je een telegrafischen postwissel van 50.000. Maak het kind gelukkig. Ik ben zeker dat zij het verdient.

Je schoonvader
Jozuah Dickson.”

VIERDE HOOFDSTUK.

DE TWEDE SAMENKOMST.

Mijnheer Dickson lunchte geheel alleen, buitenshuis, keerde terug, had nog een kleine conferentie met den ouden boekhouder Haymans, inspecteerde de safe, bevond haar blijkbaar in orde, en trok toen naar zijn particuliere werk-kamer, op de tweede verdieping van het huis. Het was omstreeks half drie, toen de huisknecht Jefferson Borne bij hem aandiende.

De jongeman was nog altijd zeer bleek, maar zijn gelaat vertoonde een vastberaden uitdrukking.

Hij wachtte tot de bediende weer vertrokken was, ging haastig op Dickson toe, vatte hem bij de hand, en zeide zachtjes:

„Ik ben gereed om te vertrekken, en kom uw laatste instructies vragen, kapitein! Ik bemerk wel dat de zaak u ook diep heeft aangegrepen — gij ziet er slecht en ingevallen uit!”

„Dat is geen wonder!” zeide Dickson kortaf. „Ga zitten. Hier — een sigaret.”

Hij schoof den jongeman met een achteloos gebaar een doosje sigaretten toe, Jefferson stak er een op, keek schichtig om zich heen, en vroeg zacht:

„Wij kunnen hier toch onmogelijk beluisterd worden?”

„Onmogelijk!”

„Die portière daar?”

„Daar is mijn rookkamer. Maar ik zal mij nog zelf even gaan overtuigen.”

Dickson stond op, verdween voor een oogenblik in de rookkamer, keerde terug, en zeide geruststellend:

„Ik heb de gangdeur op slot gedaan, ga hier dicht bij het bureau zitten, en als wij onze stemmen wat dempen, kan niemand ons beluisteren!”

Borne had reeds plaats genomen, deed zenuwachtig een paar trekjes aan zijn sigaret, en begon toen:

„Ik denk over drie uren naar Washington te vertrekken, Kapitein.”

„Naar Washington? Heel mooie stad! Wat denk je er te gaan doen?”

Borne schoof zijn stoel met een ruk achteruit, en keek Dickson met een verwezen blik aan, als iemand die niet goed verstaan heeft, of vreest, met een gek te doen te hebben.

Toen herhaalde hij toonloos:

„Wat ik er ga doen? Gij meent toch zeker niet wat gij zegt! Wat zou ik er anders gaan doen, dan de opdracht volbrengen, die het genootschap mij gisteren gegeven heeft?”

„Een genootschap? Een kegelclub soms? Ik weet dat er op het oogenblik een groot kegelconcours in Washington is. Ben je afgevaardigd?”

Er verscheen een angstige uitdrukking op het gelaat van den jongeman. Er viel niet langer aan te twifelen — Jozuah Dickson was krankzinnig geworden!

Hij bracht een veiligen afstand tusschen zichzelf en den bankier en hernam bevend:

„Gij moet toch nog weten, mijnheer Dickson, welk vreeselijk besluit ik dezen nacht heb genomen! Het betreft den aanslag op — mijn ergsten vijand, die de vijand van ons allen is, en ook van u!”

„Is het een Amerikaan? Ik zal je dadelijk zeggen, beste Jefferson, welke Amerikaan in dit land mijn doodsvijand is. Dat is die komiek van Paramount Film, die zijn grappigheid ontleent aan zijn afgrijselijke sceelheid! De naam van den kerel ontschiet me gelukkig. Maar als je hem wilt gaan afmaken, dan heb je mijn algeheele toestemming!”

Jefferson Borne was opgesprongen. De aderen zwollen op zijn voorhoofd. Hij gevoelde dat toorn zich van hem ging meester maken. Want die man daar tegenover hem was niet krankzinnig — die hield hem eenvoudig voor den gek!

Hij wilde een dreigende stap op Dickson toe doen, maar eensklaps bleef hij staan, wankelde, bracht de hand aan het hoofd, en zeide op gedempten toon:

„Wat is er met mij? Ik gevoel mij zoo duizelig — de kamer draait met mij in het rond! Kunt gij mij niet — een glas water — het zal de plotselinge schok zijn.”

„Niets anders dan de schok, jongeman!” zeide Dickson goedig. „Ga jij maar weer zitten, dat zal je goeddoen!”

Borne viel meer dan hij neerzat in zijn stoel, zijn hand gleed slap van zijn voorhoofd weer omlaag, hij sloot de oogen, opende ze met moeite

nog eens, en sloot ze toen schijnbaar voor goed.

Zijn hoofd viel opzij, de sigaret ontgleed aan zijn krachteloze vingers, en werd onmiddellijk opgeraapt door Dickson, die haar uitdoofde, en toen zorgvuldig in zijn koker stak.

Toen kwam hij voor den jongeman staan, met de handen in de zijden, en mompelde hoofdschuddend, op hem neerziende:

„Een kind nog bijna! Tusschen servet en tafellaken — geen visch en geen vleesch! En zulke dreumesen, het hoofd vol verwarde, ziekelijke denkbeelden, stuurt men uit om te moorden; om een braaf, edel, het goede willend man, lafhartig uit den weg te ruimen, alleen maar omdat zijn inzichten toevallig niet strooken met die van een zekere bezittende klasse! Nu, mijnheer Jefferson Borne, ik geloof dat je blij moogt zijn, dat het zoo geloopt is! Je reis naar Washington zal geen voortgang hebben — en je zult een geruimen tijd kunnen nadenken over je krankzinnige voornemens en wat die je gebracht zouden hebben! Het is nu nog maar bij het plan gebleven en dat is je geluk!”

Hij was met een paar vlugge stappen bij de portière, sloeg ze op zijde, wenkte en zeide tot een man zwaar van lichaamsbouw, en met vuurrood haar op zachten toon eenige woorden.

De man trad binnen, ging zonder een woord te zeggen op den bewusteloozen Borne toe, lichtte hem op, alsof het een kind was, en droeg hem in de rookkamer.

Hier stond een sofa, waarop Borne werd neergelegd.

Dickson keek nog even neer op het strakke, witte gezicht, en zeide toen tot den reus, die zwijgend wachtte:

„Voorloopig zal ik je niet noodig hebben, maar blijf wachten op het sein, en ga nu maar heen langs denzelfden weg, dien ik je reeds heb aangewezen. Wacht eerst tot de gang geheel verlaten is.”

Hij knikte den reus toe, die het volgende oogenblik de rookkamer verlaten had, even rondkeek in de gang, en toen haastig wegstapte.

Dickson ging weer voor zijn schrijftafel zitten, staarde schijnbaar gedachtenloos voor zich uit, haalde zijn sleutelbos te voorschijn, stond op, ging naar de kleine brandkast toe, die naast de deur stond, en opende ze.

Hij scheen nogal wat tijd noodig te hebben, alvorens de zware deur op haar hengsels draaide.

Hij haalde eenige stapeltjes effecten te voorschijn, aandeelen in verschillende maatschappijen, pakjes bankbiljetten, scheen een en ander te schiften, en stak er een geruim deel van in zijn binnenzak, waarop hij de deur glimlachend weer sloot.

Hij was nauwelijks weder voor zijn schrijftafel gaan zitten of zijn huisknecht kwam hem het bezoek melden van Philip Swanson.

„Dat is nummer twee, en hij komt juist van pas,” bromde Dickson tevreden. „Laat mijnheer maar binnenkomen!”

De bediende ging heen en hield een oogenblik daarna de deur open voor een zeer elegant gekleed man, van een jaar of vijf en dertig, maar met reeds ouwelijke trekken, stekende, zwarte oogen, en een fijn, welonderhouden kneveltje.

Hij kon ternauwernood wachten tot de bediende de deur weder gesloten had, en begon toen haastig, na Dickson de hand te hebbengeschied:

„Ik heb een telegram van Maud ontvangen! Zij seint dat zij New-York verlaten heeft — dat ik haar moet vergeten, en dat zij zich met een ander in het huwelijk heeft laten verbinden! Is dat zoo? Is het waar?”

„Woord voor woord,” antwoordde Dickson doodkalm.

„En dat zegt u zoo bedaard?” riep Philip Swanson uit. „Kan het u dan volstrekt niet schelen, wat er geschied is?”

„Och, als zoo'n meisje nu eenmaal haar zin gezet heeft op een ander!” zeide de bankier schouderophalend. „Ik steek mijn vingers niet graag tusschen den schors en den boom!”

„Dan moet ik u zeggen, dat uw zienswijze binnen weinige dagen wel zeer veranderd is!” riep Swanson toornig uit. „Zijt gij soms vergeten, dat gij mij nog geen week geleden de formeele toezegging hebt gedaan, dat ik uw dochter tot vrouw zou krijgen?”

„Jawel, daar staat mij flauwtjes iets van voor!” antwoordde Dickson, nadenkend over zijn kalen kruin strikend. „Hoe hoog was ook de bruidsschat?”

„Twee en een half millioen! Maar daaraan denk ik op dit oogenblik niet! Ik acht mij vernederd en achteruit gezet. Waar is zij?”

„Ergens in het zuiden, geloof ik!”

„In het zuiden? Ik kreeg het telegram uit Pittsburg!”

„Nu, dan ergens in het noorden! Wat vraag je dan eigenlijk?”

„Ik bedoel — het adres van dien man?”

„Wat heb je aan dat adres, als zij toch al met hem getrouwd is?”

„Maar daar neem ik geen genoegen mee!” riep Swanson woedend. „En het verbaast mij, dat gij zelf er zoo kalm onder blijft! Ik herinner mij nog heel goed, hoe gij een week geleden niets dan kwaads wist te zeggen van die Jack Barney!”

„Men kan wel van meening veranderen, mijn waarde Swanson! Zoo heb ik je bijvoorbeeld

tegenover mijn dochter altijd afgeschilderd als een model echtgenoot, maar sedert acht dagen ben ik ten volle overtuigd, dat je een schelm, een domkop en een drinker bent! Voorloopig laat ik het daar bij, maar als ik nog eens verder zocht, zou er wel meer aan den dag komen! Zoo moet je bijvoorbeeld een vriendinnetje hebben, nu nog, terwijl je nota-bene al dong naar de hand van mijn dochter — en van goed ingelichte zijde verneem ik, dat je volstrekt niet van plan was, zelfs na je huwelijk met mijn kind, dat vriendinnetje de laan uit te sturen!”

Swanson had eerst verbluft, daarna toornig toegeluisterd, beet zich op de lippen, keek Dickson met een duisteren blik aan, en zeide op doffen toon:

„Zoo — staan de zaken zoo. Er schijnt iets gebeurd te zijn — maar wat, dat kan ik mij niet voorstellen! Gij schijnt vergeten te hebben, dat die schelm, die domoor, en leeglooper u vroeger toch wel eenige diensten heeft bewezen, als stroomman — en dat hij zelfs zekere rechten op uw steun en hulp kan doen gelden.”

„En wat zijn dat voor rechten, als ik vragen mag?” vroeg Dickson op dreigenden toon.

„Zoudt gij het vergeten zijn? Kom, kom, Dickson, hou je niet van den domme! Wij hebben tezamen eenige jaren geleden zaakjes opgeknapt, die moeilijk het daglicht zouden kunnen velen, en van onze samenwerking heb ik gelukkig de bewijzen gehouden! Het waren vrij omvangrijke smokkelpartijen, en dan de stichting van die maatschappij — je moet het je herinneren — waarmede wij heel wat geld verdiend hebben, maar de arme aandeelhouders helaas geen cent, integendeel!”

„Wel, komaan — chantage dus! Luister eens, mijnheer Swanson, dit huis heeft zeker wel vier deuren die naar buiten geleiden. Kies er de beste van, die je het meest aanstaat, maar doe het vlug, want ik heb niet veel tijd, en ik begin een zonderlinge kriebeling in het binnenste van mijn handen te gevoelen!”

Swanson was vaalbleek geworden, greep zijn hoed en zijn wandelstok, trok zijn overjas met een kwaden ruk recht, en zeide kortaf:

„Het is goed, Dickson! Ik zie vanwaar de wind waait! Of liever — ik zie het niet! Maar dit is zeker, om een reden, die ik niet kan doorgronden, ben je mijn vijand geworden in plaats van mijn beschermer — en dienovereenkomstig zal ik weten te handelen! Ik laat mij niet straffeloos bespotten, dat verzeker ik je! Ik meende hier een man te vinden, die half dol zou zijn van woede, en bezig met het pakken van zijn valies om aanstonds naat Pittsburg te reizen. En inplaats daarvan —”

„Tref je een man aan, die hartelijk blij is met de keuze van zijn kind, en die je nogmaals met nadruk herinnert aan het bestaan van een buiten-deur! Adieu, Swanson, en wanneer ik je in dit leven niet mocht terugzien — dan zal ik mij daarin weten te schikken, met meer gelatenheid dan ik ooit van mijzelf had verwacht! Je kunt er zeker alleen wel uitkomen?”

Swanson wierp Dickson nogmaals een blik toe van machteloze woede, ging naar de deur, rukte ze open, en zeide, reeds op den drempel staande, dreigend:

„Je zult van mij hooren!”

„En spoedig zeker ook, moet ik vreezen!” zeide Dickson droogjes.

Maar reeds sloeg de deur dicht, en haastige stappen verwijderden zich.

Dickson wreef zich in de handen, en mompelde verheugd voor zich heen:

„Het gaat prachtig! Bij de eerste de beste gelegenheid, reis ik zelf naar Pittsburg, want ik moet bepaald eens kennismaken met mijn schoon-zoon!”

Hij bleef even voor zich uit kijken, en sprak toen tot zichzelf:

„Ik zou toch wel eens willen weten, wat dat voor zaken geweest zijn, waarbij ik betrokken ben, tegelijk met dien schavuit van een Swanson! Veel bijzonders zal het wel niet geweest zijn! En zoo'n man heeft een lieve, goedhartige dochter, die hij behandelt als een slavin! Het is onbegrijpelijk! Denkt de kerel dan heelemaal niet bij hetgeen hij zich had voorgenomen? Nu, het zal hem opbreken!”

De dag verstreek zonder dat er zich iets bijzonders voordeed. Dickson dineerde alweder buitenshuis, waar de bedienden stil en neerslachtig rondslopen, want het was maar al te duidelijk dat de oude keukenmeid haar mond niet had kunnen houden, en dat het bericht van de verdwijning van miss Maud de ronde reeds had gedaan, en omstreeks half tien keerde hij terug, ging dadelijk naar zijn slaapkamer, vertoefde daar omstreeks een half uur, en verrichtte toen eenige bezigheden, zonder dat de bedienden er iets van bemerkten, waarvan de beteekenis pas later zal blijken.

Een paar malen was hij gaan zien naar Jefferson Borne, die nog altijd stijf als een plank en met gesloten oogen op de sofa in de rookkamer lag, die hij zorgvuldig had afgesloten.

Om elf uur zond hij alle bedienden naar bed, en om half twaalf was alles volkomen stil in het groote huis.

Toen ging Dickson de kettingen afdoen van de zijdeur, zoo zacht mogelijk, opdat de bedienden niets zouden hooren, zette de deur aan, raad-

pleegde zijn horloge en trok zich terug in de schaduw van de groote trap in de vestibule. Daar brandden slechts een paar lampen en schemerachtig waren de omtrekken te zien van de prachtige beelden, die hier en daar in de vestibule stonden.

Het duurde omstreeks een kwartier, voor het eerste lid van het geheime genootschap der drie K's verscheen.

Het was weer de heer met den hoogen hoed op, en de demi met den opgeslagen kraag.

Hij zag den man bij de trap volstrekt niet, maar stak de vestibule over, opende de deur naast het voorste loket, liep, zooals den vorigen nacht, door het banklokaal, en verdween.

Met tusschenpoozen van weinige minuten kwamen zoo nog een en twintig Klanmannen, stil, zonder een woord te zeggen, en verdwenen door de deur.

En nauwelijks waren zij daar binnen, of het werd levendig in de vestibule, en van alle kanten kwamen mannen opdagen, in blauwe uniformen, en platte petten op, sommigen met hun knuppel in de vuist, anderen gewapend met dienstrevolvers.

En al die agenten, zeker wel veertig in getal, ijlden naar het vertrek, waar de samenzweerders zich moesten bevinden, stormden daar binnen, er ontstond een groot spektakel, dat echter maar kort duurde, en toen werd er als het ware een menschenmassa weggeperst uit de deur, half bestaande uit politie-agenten, half uit arrestanten, waarvan er slechts eenigen zich heftig verweerden, terwijl de meesten zich reeds gestoken hadden in het bekende witte gewaad, dat hen echter spoedig werd ontrukkt.

Degenen die te hevig tegenworstelden kregen een klap op het hoofd met een gummiknuppel, die hun verzet onmiddellijk brak, en binnen weinige minuten waren allen geboeid, en stonden zwijgend met gefronst voorhoofd, wit van woede en drift, op een troepje bijeen, in het midden van de vestibule, die nu daghelder verlicht was, want een paar agenten hadden den hoofdschakelaar omgedraaid.

En aan den voet van de trap stond Dickson en lachte voor zich heen, terwijl blikken van gloeiende haat in zijn richting werden geworpen door de gevangenen Klanmannen.

Maar nu traden er een zestal der geuniformde mannen toe op Dickson, en een inspecteur, die hun voorafging, zeide, met een eigenaardige uitdrukking op zijn gladgeschoren gezicht:

„Mijnheer Dickson, het is werkelijk gegaan zooals gij ons voorspeld hebt, en wij zijn u dus in veel opzicht dank verschuldigd. Ik voor mij spreek zelfs de hoop uit, dat de groote dienst,

dien gij ons zooeven bewezen hebt, door de rechters in mindering zal worden gebracht van uw schuld!"

„Van mijn schuld?" herhaalde Dickson langzaam. „Wat bedoelt gij Inspecteur?"

„Ik bedoel, mijnheer Dickson, dat ik tot mijn leedwezen verplicht ben, u te arresteeren!"

„Te arresteeren? Op welke beschuldiging?"

„Op een anonieme beschuldiging, met overlegging van bewijsstukken evenwel, in verband met smokkelzaken van twee jaren geleden, en frauduleuze bankzaken. Zijt gij bereid mij zonder eenigen tegenstand te volgen?"

„Is die aanklacht afkomstig van een zekeren Philip Swanson?" vroeg Dickson even langzaam, terwijl zijn grijze oogen bliksemsnel in het rond gingen.

„Ik mag geen namen noemen, mijnheer Dickson," antwoordde de inspecteur kortaf. „Wij hadden natuurlijk eerder tot uwe arrestatie over kunnen gaan, maar waren wel verplicht, ze uit te stellen, totdat gij ons zoudt hebben geholpen — om — die heeren daarginds binnen te laten en te ontmaskeren! Het spijt mij, mijnheer Dickson — maar gij zijt mijn gevangene!"

„Nog niet, inspecteur!" antwoordde de bankier. En nog terwijl hij het zeide, was hij al drietreden van de trap opgesprongen.

Een agent greep naar hem, maar Dickson lichtte even zijn voet op, zette dezen tegen de borst van den man, en duwde hem achteruit, zoodat hij aanviel tegen een paar collega's die den bankier wilden achterna stormen.

Dit stichtte genoeg verwarring om den vluchteling gelegenheid te geven, met sprongen als van een berggeit de trap op te ijlen.

De inspecteur schoot blijkbaar met de bedoeling den bankier in de beenen te raken, maar hij miste.

Ware het een rechtop-gaande trap geweest — de volgende schoten zouden den bankier wellicht

noodlottig zijn geworden! Maar zij liep met een wijden bocht omhoog, en men moest dus den vluchteling naloopen, om hem te kunnen treffen, en het wonderlijke geschiedde, geen van die jonge geoefende agenten had ook maar eenige kans, den ouden, zwaarlijvigen bankier in te halen! Het was alsof hij vleugels had, en een oogenblik later had hij reeds den overloop bereikt, en was in de gang verdwenen.

Daar beneden schreeuwden nu de inspecteur en de agenten opgewonden door elkaar, terwijl de bankier voortijlde, de eene gang in, de andere uit, de achtertrap af, totdat hij tenslotte de achterdeur bereikte.

Het was dezelfde deur, waardoor Raffles en Brand den nacht tevoren waren binnengedrongen. Een timmerman had het paneel hersteld — maar dat had hij dan op een zeer merkwaardige wijze gedaan, want de vluchteling, behoefde er slechts een stevige duw tegen te geven, en het paneeltje vloog als een keurig gemaakt deurtje open, en verleende hem doortocht, om dadelijk weer in zijn ouden stand terug te gaan, zonder dat hij het slot of de grendels had behoeven aan te raken.

„Brand, je bent een genie — je had meester-schrijnwerker moeten worden!" riep de vluchteling onder het voortschnellen opgewekt uit.

Hij liep door den donkeren tuin, en het leek wel alsof hij als een kat kon zien, klauterde op den muur, liet zich aan den anderen kant zakken, ontlokte een schel gefluit aan een zilveren fluitje dat hij uit zijn zak haalde en aanstonds gromde er een motor, en een auto kwam aanrijden, zich losmakend uit de duisternis van een zijstraat.

De bankier wipte naast den chauffeur, en beval kortaf:

„Rijd mij maar spoedig naar ons huis, Brand — het is een weinig anders afgeloopen dan waarop wij gerekend hadden, en mijnheer Philip Swanson heeft een kleine afrekening aan mij te goed!"

VIJFDE HOOFDSTUK.

DE BEIDE DICKSONS.

De bladen stonden den volgenden dag vol van hetgeen destijds bekend was als „de Zaak Dickson."

In dergelijke gevallen zwijgt de politie maar zelden, en al had zij dit ook willen doen, er was te veel gebeurd, dan dat men het had kunnen verzwijgen.

De oude keukenmeid Mary, was door het geschreeuw en het rumoer ontwaakt, had een gedeelte van het voorval kunnen volgen, in haar nachtjak, en bijna juist op dezelfde plek, waar Raffles en Brand den nacht tevoren het zonderlinge schouwspel van de vergaderende Klanmannen hadden gadeslagen, en Mary hield

veel van praten, en stond met de meeste bereidwilligheid de journalisten te woord, die, van den vroegen morgen af, het huis als het ware belegerden, tot wanhoop van den ouden Jiggs, die heel weinig geslapen had, en voor wien de gansche zaak een nachtmerrie scheen.

In zijn hart had de oude man nooit veel gehouden van zijn strengen, hooghartigen meester, en hij was gebleven, omdat hij Maud verafgoodde die altijd goed voor hem was geweest, en hem nimmer had willen ontslaan, maar dat Dickson tot de Klu-Klux-Klan had behoord — dat leek hem zoo ongewoon, zoo ongelooflijk, dat hij het nog altijd niet kon verwerken.

En het werd nog erger, toen hij in den loop van den dag de kranten ging lezen in het dienstbodenvertrek, terwijl het geheele huishouden volkomen ontwricht was, en niemand aan eten dacht, of aan opruimen van de kamers.

Die laaghartige schelmen hadden dus den braven Coolidge willen vermoorden, in koelen bloede.

Ja, daaraan viel niet te twifelen, want de kranten zeiden het, en zij gaven niets anders weer dan de getuigenis van een achttal der gearresteerden, die allen tot de hoogste kringen behoorden, en die door de mand waren gevallen.

En tot die bende had zijn meester Josuah Dickson behoord, de vader van het lieve, zachte, tot dusverre zoo meegaande meisje!

En van verbazing ging hij tot verbazing — in steeds erger mate — want de bladen berichtten steeds vreemdere zaken.

Van de vlucht van zijn meester had hij zelf het eerste deel gezien, want toen kwam hij juist aanloopen, ten halve gekleed, niets begrijpend van het nachtelijk rumoer en het schieten, en hij had dus, al ging het boven zijn begrip, die wonderlijke, snelle vlucht kunnen gadeslaan. Dat zijn korpulente meester zoo snel kon loopen, was hem onbegrijpelijk, maar hij zag het, en er viel dus niet aan te twifelen. Maar hij vluchtte niet alleen, mijnheer Dickson — hij was ook volkomen onvindbaar!

En niettemin was de politie vijf minuten later door geheel New-York gealarmeerd, alle stations stonden onder een zeer nauwkeurig toezicht en alle groote wegen, die buiten de stad voerden, werden scherp in het oog gehouden. Het leek dus wel alsof hij was opgesloten als een muis in de val, maar tot dusverre was er geen spoor van hem te ontdekken. Het was alsof hij door den grond gezakt was of in de lucht was opgelost.

En tot zijn verbijstering las de oude man, dat men zijn meester had willen arresteren wegens allerlei leelijke dingen, smokkelen van drank en bedwelmende middelen, en het oplichten van

arme lieden door allerlei onwettige handelingen!

Die arme Maud — en toch hoe gelukkig ook weer, dat zij er niet bij was geweest, toen dat elendige voorval plaats had, en de politie-agenten als bloedhonden achter zijn meester heenjoegen.

Men had hemzelf ook nog ondervraagd, maar hij was zoo verward, dat hij bijna geen antwoord had kunnen geven. Trouwens wat wist hij meer, dat dat de jonge juffrouw er niet was, dat zij in Pittsburg vertoefde, en dat hij volstrekt niets had afgeweten van de vroegere handelingen van zijn meester?

Dan was daar het raadsel van de inbraak.

Wat dit onderdeel aangaat — de politie begreep er bijna even weinig of waarschijnlijk zelfs nog minder van dan de oude butler. Men vond het uitgesneden paneeltje, of liever het deurtje dat daarvoor in de plaats was gekomen, en dat moest zijn aangebracht door een zeer bekwaam timmerman, met het doel, dat deurtje later opnieuw te kunnen gebruiken — maar wat was dat dan voor een raadselachtig toeval, hetwelk Dickson juist dezen man deed opbellen, om die reparatie te verrichten.

En dan dit zeer vreemde — hoe kwam het, dat die inbrekers niet het geringste spoor van geweld hadden achtergelaten, terwijl het toch in den loop van dien morgen, volgend op de arrestaties, aan het bankpersoneel bleek, dat er voor niet minder dan een half millioen dollar aan bankpapier en waardevolle effecten gestolen was uit de safe en uit de particuliere brandkast van den bankier?

En hoe de eigenaardige houding te verklaren van Dickson, die de inbraak als een bagatel scheen te beschouwen, en in den loop van dien dag blijkbaar niets gemerkt had van de ontvreemding van zulk een reusachtig bedrag, terwijl hij toch persoonlijk een paar malen de safe had bezocht, en een zijner klerken hem bij de geopende kast in zijn werkkamer had gezien?

Dat was zeker een heel wonderlijk geval, waarvan de politie aanvankelijk volstrekt niets begreep. Zij dacht echter aan een truc van Dickson, die misschien wel voornemens was geweest, zich failliet te laten verklaren, na een groot deel van zijn vermogen in veiligheid te hebben gebracht, en dat was dus natuurlijk ook in de bladen te lezen.

En toch — hoe vreemd het ook moge klinken — aan den beraamden moord op Coolidge, aan den geweldigen diefstal, aan het raadsel van die nachtelijke bijeenkomsten werd nog niet eens zooveel aandacht besteed als aan de romantische vlucht van Maud Dickson in gezelschap van Jack Barney.

De een wist dit, de ander wist dat, en wat

men niet wist, dat fantaseerde men erbij. Sommige bladen, die er trots op waren, goed bij de pinken te zijn, plaatsten zelfs een portret van den jongeman, dat inderdaad wel een weinig op hem geleek, en gaven allerlei bijzonderheden uit zijn leven. Hij was korten tijd klerk geweest in het bankgebouw van Dickson, hij was daar weggelopen na een hooglopende ruzie — omdat zijn werkgever hem wilde betrekken in onsmakelijke financiële zaakjes, naar de sensatiebladen verklaarden, men beschreef het huis waar hij geboren was, en sommige bladen dreven de brutaliteit zoover, dat zij een interview publiceerden met het jongemeisje, ofschoon het naderhand vast bleek te staan, dat zij ten stelligste geweigerd had, journalisten te ontvangen, onverschillig van welk blad.

Over Philip Swanson geen woord. En dat kon ook niet, want de politie hield voorloopig zijn aanklacht streng geheim, en in de berichten was dan ook niets anders te lezen dan dat de arrestatie had moeten plaats vinden op aanklacht van een ongenoemde, die onaanvechtbare bewijzen had overgelegd voor de schuld van den bankier.

Werd Swanson dus niet genoemd — over Jefferson Borne sprak men des te meer, en schreef men bijna een kolom vol, dat is dus maar weinig minder dan over Maud en Jack!"

Men had, bij het doorzoeken van de woning, in de goed afgesloten rookkamer een bewusteloozen man gevonden op een sofa, van wien men aanvankelijk volstrekt niet wist, wie of wat hij was, want in zijn portefeuille bevond zich niets anders dan eenige honderden dollars aan papiergeld.

Men trachtte vruchteloos hem bij te brengen, en toen dit niet gelukte, liet men een auto halen, van het dichtstbijzijnde ziekenhuis, en hem daarheen vervoeren. De dokters stonden voor een raadselachtig geval en begrepen niets van dien toestand van verstijving, die den dood zoozeer nabij kwam, ofschoon zij het hart flauwtjes konden voelen kloppen, en toen werd eensklaps de hoofdverpleegster aan de telefoon geroepen, die de volgende zonderlinge boodschap noteerde:

„In uw gasthuis is een bewusteloos man opgenomen. Zijn naam is Jefferson Borne. Hij zal nog zeker een week bewusteloos blijven, tenzij gij hem onmiddellijk een onderhuidsche inspuiting geeft van een drie procents lysoloplossing. Laat de politie hem scherp bewaken. Hij is de man, die President Coolidge had moeten vermoorden.”

Natuurlijk had de hoofdverpleegster nog iets willen vragen, maar reeds had de man aan den anderen kant van de lijn — het was zeer zeker

een mannenstem geweest — de verbinding verbroken.

Ten uiterste verbaasd was zij naar den directeur gelopen, de politie was gewaarschuwd, de injectie was verricht, en vijf minuten later was de man van de sofa, zooals men hem reeds noemde, tot zijn volle bewustzijn gekomen, had erkend dat hij Borne was, en ook reeds een bekentenis afgelegd, dat hij opdracht had gekregen, den President van het leven te berooven.

Het spreekt vanzelf dat men hem ondervroeg, en hij kon slechts verklaren, wat de lezer reeds weet, namelijk dat hij een gesprek had gehad met Dickson, dat hij een sigaret bij hem had gerookt, dat hij zeer verbaasd was geweest over de wijze waarop de bankier zich uitliet, en zelfs een oogenblik aan krankzinnigheid had gedacht, en dat hem toen zeer snel het bewustzijn was ontvloten.

Dat droeg er nu eigenlijk niet toe bij, de zaak tot meerdere klaarheid te brengen, en de politie zat, zooals men dat noemt, met de handen in het haar. Zij begreep wel dat hier iets raadselachtigs geschied was, maar kon zich in de verste verte niet voorstellen, wat den bankier wel gedreven kon hebben tot zijn zonderlinge gedragslijn.

En terwijl heel New-York zich dit afvroeg, terwijl er in de club, in de lunchrooms, op de imperials der overvolle bussen, op de reusachtige ponten, kortom, overal over niets anders werd gepraat dan over „de Zaak Dickmans” zat Raffles in den kelder van zijn huis tegenover dezen heer, een weinig achteroverleunend in zijn stoel, en met de duimen in de armsgaten van zijn vest.

En Raffles was op dat oogenblik nog altijd Dickson, zoozeer op hem gelijkend, als de eene mensch maar kan gelijken op den anderen, met dezelfde grijzende bakkebaarden, denzelfden kalen kruin, dezelfde roode kleur als van baksteen, en alleen iets minder vol van gelaat.

Naast hem zat Brand, die den bankier scherp in het oog hield.

De kelder was zoo behagelijk mogelijk ingericht, met een gemakkelijk bed, een luie stoel, een tafel vol boeken en tijdschriften, ja zelfs een kleed op den steenen vloer. Een raam was er in het geheel niet, of liever het was volkomen verborgen door een stevigen ijzeren plaat, die met beton in den muur was vastgezet. Het vertrek moest dan ook steeds electrisch verlicht worden, en het werd geventileerd door een luchtkoker, uitmondend in een hoek van de zoldering.

Het was waarlijk een voortreffelijke plek om er gedurende eenige dagen iemand opgesloten te houden, die, zooals Raffles het noemde, tijdelijk aan de circulatie moest worden onttrokken!

De handen van Dickson waren vrij, hij was ook niet vastgebonden, hij kon zich onbelemmerd bewegen, en hij keek op dat oogenblik met oogen die bijna uit de kassen dreigden te puilen naar Raffles, die hem glimlachend een oogenblik bezag, en toen begon:

„En daar zitten wij nu tegenover elkander, mijnheer Dickson, als wijlen Shang en Eng, de Siameesche tweeling. Als gij dat soms liever hoort — als twee druppels water! Gij moogt mij gelooven of niet, maar niemand heeft ook maar een oogenblik getwijfeld aan mijn identiteit, zelfs die goede oude Jiggs niet — een man, dien ik gaarne werkelijk in mijn dienst zou willen hebben!”

„En het doel — het doel van dit alles?” bracht Dickson er met moeite uit. „Waarom ben ik eergisterennacht door u weggevoerd? Waarom hebt gij mijn plaats ingenomen?”

„Mijn waarde heer Dickson — uw vragen pleiten toch werkelijk niet voor uw geestelijke begaafdheid!” antwoordde Raffles afkeurend. „Gij dacht toch niet dat ik uw uiterlijk aannam, alleen maar bijwijze van vastenavondgrap? Ik beoogde er een bepaald doel mee — en het is volkomen bereikt!”

„Gij zult mijn huis, mijn bank wel geheel geplunderd hebben?” riep Dickson op woesten toon!

„Niet geheel en al!” antwoordde Raffles koeltjes. „Het zilverwerk bijvoorbeeld heb ik in de laden gelaten en ook uw prachtig Sèvresporselein was te lastig om te vervoeren. Trouwens niemand kan zeggen wat ik nog gedaan zou hebben, als ik helaas niet was genoodzaakt tot een vertrek, en wat er verder is geschied — komaan, ik zal u niet langer in onzekerheid laten, en het vlugst kunt gij alles weten als ik u alleen maar de opschriften voorlees boven zekere artikelen in de bladen van heden — opschriften die wij Engelschen den Amerikanen mogen benijden! Zij zijn kort, veelzeggend, en spreken tot de verbeelding! Ik begin!”

Raffles had een paar bladen uit den zijzak van zijn jas gehaald, ontvouwde ze, en las met duidelijke stem:

„De bank van Jozuah Dickson geplunderd. — De bankier te middernacht ontvlucht. — De politie doet onderzoek. — Beschuldigd van fraude en smokkelarij door een onbekende. — De dochter van den voortvluchtigen bankier op de huwelijksreis met een jeugdigen klerk. — Complot van de K.K.K. tegen het leven van den President. — Nachtelijke samenkomsten van het genootschap in het huis van Dickson. — Jefferson Borne als moordenaar aangewezen. — Alles verraden door een geheimzinnige onbekende. —

De politie in hinderlaag. — Zij staat voor een onoplosbaar raadsel.”

Raffles vouwde de bladen kalm weer dicht, en vroeg:

„Is u dat genoeg?”

Dickson zat hijgend tegenover hem, met starende oogen, blijkbaar niet bij machte om dit alles zoo spoedig te verwerken, en toen bracht hij er met moeite uit:

„Dat is — wat zegt gij daar toch? Wat is er met mijn dochter?”

„Op den loop gegaan, mijnheer Dickson — en volgens mij heeft ze groot gelijk!” antwoordde Raffles bedaard. „Toen mijn vriend en ik u eergisteren nacht uit uw eigen huis ontvoerden, toen wist ik natuurlijk niet wat mij den volgenden dag zou wachten, toen ik uw rol ging spelen, en niet geheel zonder succes, al zeg ik het zelf!

Ik kreeg een telegram van uw — op dat oogenblik van mijn dochter, waarin zij mededeelde, dat zij gevlucht was met een zekeren Jack Barney. Zij noemde den naam wel niet, sprak van den man dien zij liefhad, maar Jiggs noemde mij den naam, die goede, trouwe ziel, die bleek werd van schrik en liefde op het hooren van het bericht! O, ik ben er nog lang niet! Er gebeurde nog veel meer! Jefferson Borne kwam — ik maakte hem bewusteloos — en hij kon dus niet naar Washington vertrekken, om het afschuwelijke voornemen ten uitvoer te brengen dat hem door het lot was opgedragen. En tenslotte kwam die Philips Swanson, de schelm, die zoo gaarne met uw dochter had willen trouwen!”

„En — wat hebt gij hem gezegd?” vroeg Dickson dreigend, nauwelijks in staat om zich te beheerschen.

„Wel, wat zou ik hem gezegd hebben? Dat hij een schelm was, dat ik naar zijn verleden had geïnformeerd, dat hij mijn dochter niet kreeg, en dus ook de twee en een half millioen bruidsschat niet, dat hij naar de maan kon loopen, en dat ik in de wolken was, omdat mijn dochter in het huwelijk was getreden met Jack Barney!”

„Heb je dat durven zeggen, jij schurk! Dan heb je je in het verderf gestort, want die vervloekte Swanson is een wraakzuchtige, harteloze kerel, en — nu begrijp ik ook alles! Dan heeft hij dus de politie gewaarschuwd, uit wraakzucht!”

„Ja, dat moet wel haast,” hernam Raffles doodkalm, „want nadat ik haar binnenshuis had geloodst, om uw moordzuchtige clubgenooten te arresteeren — toen zonderde zich na afloop van die ceremonie een klein groepje af, om het ook mij te doen! Maar gij begrijpt wel, dat ik weinig lust gevoelde, om mij te laten vangen! Dan zou natuurlijk het bedrog na eenige dagen zijn uitgekomen, mijn vermomming zou te veel geleden

hebben door het verblijf in de cel, en — ik had nu eenmaal mijn redenen, om op vrije voeten te blijven!”

Dickson, die, door zijn woede en drift bewogen, van zijn stoel was opgerezen, viel er weer in neer, begroef zijn gelaat in de handen, en zeide op doffen toon:

„Dan ben ik een verloren man! Dan ben ik volkomen ten gronde gericht!”

Het bleef even stil, en Raffles keek, half minachtend, half medelijdend naar de gebogen gestalte voor zich, het vlokkige, grijze haar, den gekromden rug.

Toen zeide hij ernstig:

„Gij zoudt niet beter hebben verdiend als het zoo ware, Jozuah Dickson! Je bent een hartelooze schavuit, wien het alleen te doen is om veel geld te verdienen, ten koste van alles, je hebt het geluk van je eigen kind met voeten getreden, zonder de kracht te hebben je te verzetten tegen dien ellendeling van een Swanson. Je eigen belang, je veiligheid gingen je boven haar geluk! Je hebt drank gesmokkeld, en, wat honderdmaal erger is, je deed hetzelfde met de bedwelmende middelen, die er toe bijdragen, het merg uit je eigen land weg te zuigen. Je hebt zelfs een koelbloedigen moord beraamd op een man, die wat hij ook deed, alles verricht uit liefde voor zijn vaderland! Dat ik je bestolen heb — ik heb er ook niet het minste berouw van. Ik heb je nog genoeg overgelaten, om een behoorlijk bestaan te voeren. Begin opnieuw, tracht een beter mensch te worden, bedenkt dat je alleen nog maar je dochter hebt om je oude hart te verwarmen, als dat naar warmte zal snakken, en schik je in het onvermijdelijke. Eigenlijk moest ik ook jou aan de politie overleveren — want jij bent de aanvoerder geweest van den troep — maar ik wil je nog een kans geven, en je bent al zwaar gestraft doordat ik je van een groot gedeelte van je fortuin beroofd heb. Apropos — ik heb je schoonzoon vijftig duizend dollar gezonden, bij wijze van huwelijkscadeautje.”

Dickson gaf niet eens antwoord. Hij scheen het nauwelijks te hebben gehoord. Hij staarde als verwezen voor zich uit, naar een figuur van het vloerkleed, en het duurde langen tijd voor hij eindelijk onhoorbaar stamelde:

„Het is moeilijk, zooveel opeens te dragen! Mijn kind — mijn Maud!”

Er glinsterde iets in de oogen van Raffles toen hij opstond, zijn hand op den gekromden schouder legde, en op een geheel anderen toon sprak:

„Ik ben blij dat dit het eerste woord is, dat ik uit je mond hoor Dickson! Ik vreesde dat je zoudt beginnen met je fortuin! Als je je dochter het eerst noemt, dan bewijst dat, dat nog niet al het goede in je gestorven is! Ik wil dan aannemen, dat het vrees was, onderworpenheid aan den wil van dien Swanson, die je zoo heeft doen handelen tegen je eenig kind. Bedenk wat het zeggen wil, als je alleen zoudt zijn, zonder iemand die voor je zorgt, zonder iemand die je liefheeft, zonder iemand die met een zegenend gebaar de hand op je hoofd legt, als je zult moeten sterven!”

Raffles was onder het uitspreken van deze woorden zeer bleek geworden, en Brand wist, terwijl zijn hart hem zeer deed, dat zijn vriend nu aan zichzelf dacht, zooals het misschien met hemzelf zou gaan, als de onafwijsbare ouderdom op den drempel van zijn leven zou verschijnen.

Dickson had zich nog wat dieper gebukt, en toonloos was zijn stem toen hij zeide:

„Alles is nu voor mij gedaan. Met één slag is mijn toekomst vernietigd! Je hebt eer van je werk, wie je dan ook zijn moogt!”

Raffles keek even hoofdschuddend op hem neer, en zeide toen zacht:

„Het was geen persoonlijke wraakneming, Dickson! Dat ik je je geld afnam — dat deed ik voor anderen. Geld in jouw handen is vergif, is waardeloos! In de mijne echter kan het tot zegen strekken aan duizenden. En dat ik jou en je vrienden moest beletten een lafhartigen moord te plegen — dat begrijpt iedereen die over al zijn geestvermogens beschikt! Ik haat je niet — eerder beklag ik je! Je spreekt van je toekomst — en die behoeft niet verloren te zijn! Hoe je tegenover je dochter zult staan, nu de bladen dit alles van je bericht hebben — ik weet het niet! Maar als ik haar goed heb leeren kennen uit alles wat Jiggs mij van haar vertelde, dan zal zij je vergiffenis schenken — en je in genade aannemen! Ja, Dickson, in genade, want zij is hier de vorstin, en jij bent niet de heerscher! Tracht dan in een andere stad opnieuw te beginnen — met wat ik je liet — je weet zeer wel dat het nog een aanzienlijk fortuin is! Ik geef je acht dagen om in het geheim alles gereed te maken. Vind ik je dan nog in New-York, dan zal ik onverbiddelijk zijn. En bemoei je niet met Philip Swanson, tracht je niet op hem te wreken, want het zou je toestand nog maar erger maken, — en — hij zal gestraft worden, laat dat maar aan mij over! Want mijn werk, Dickson, dat deed ik nooit ten halve! John Raffles staat voor je!”

ZESDE HOOFDSTUK.

PHILIP SWANSON.

De trein, getrokken door een van die reusachtige nieuwerwetsche locomotieven, waarop Amerika prat gaat, snelde met een vaart van ruim 120 kilometer voort, en zou over een uur de stad Pittsburg bereikt hebben.

In een compartiment van den uitmuntend ingerichten Pullman-Car zaten Raffles en Brand. Zij waren alleen op dit tijdstip, want een oogenblik tevoren hadden een vriendelijke oude heer en zijn vrouw het compartiment verlaten.

Brand, die een oogenblik naar buiten had gezien, naar het herfstlandschap, dat reeds louter gele en bruine tinten vertoonde, wendde zich nu tot Raffles, en vroeg:

„Geloof je werkelijk dat je Swanson in Pittsburg zult vinden?”

„Ik ben er zeker van, tenzij de inlichtingen die ik ontving volkomen waardeloos zouden blijken, en dat kan ik niet aannemen. Wij volgen nu reeds drie dagen zijn spoor, totdat ik op de goede gedachte kwam, eens op informatie uit te gaan bij zijn vriendinnetje, en dat heeft mij toen de goede richting aangewezen — zoodra zij bemerkte, dat mijnheer haar bij den neus nam.”

„Maar het is volstrekt niet zeker dat hij dat zou doen!” riep Brand uit.

„Nee, maar ik deed het voorkomen alsof het wel zeker was, en dat had volkomen dezelfde uitwerking!” gaf Raffles lakoniek ten antwoord. „Het deerntje stoof op, kookte over als een vulkaan, en kwam aanstonds voor den dag met zeer waardevolle onthullingen, als men het zoo noemen mag. Want mij bracht het eigenlijk weinig nieuws. Al zijn wij nog zoo kort hier — ik heb op de club, waarvan wij lid zijn geworden, al aanstonds dingen over dien heer gehoord, die veelzeggend waren aangaande zijn karakter. Een schelm, en daarbij ook nog een lafaard, een man die allerliefst de dingen, die gevaar kunnen opleveren, door een ander laat opknappen.”

„Maar wat zoekt hij eigenlijk in Pittsburg?”

„Dat weet ik niet — maar ik heb een flauw vermoeden, dat hij op de een of andere wijze Maud Dickson in zijn macht wil trachten te krijgen, of althans wraak op haar wil nemen! Misschien gelooft hij ook wel, dat hij haar kan dwingen, haar jongen echtgenoot in den steek

te laten en zich naar zijn wenschen te voegen, uit vrees, dat de schelm zaken omtrent haar vader aan het licht zou kunnen brengen, die hem zouden kunnen verderven!”

„Maar wat heeft Swanson daaraan, zoolang Dickson op vrije voeten is?”

„O, hij moet er toch rekening mee houden, dat de bankier vroeg of laat gearresteerd zal worden.”

„Het zal hem wel even raadselachtig zijn als alle anderen, dat Dickson op zulk een wonderbaarlijke wijze aan zijn arrestatie heeft kunnen ontsnappen!”

„Dat kan ik mij voorstellen!”

„Waar is Dickson nu, dien jij eigenlijk meer beschermd hebt dan hij verdient?”

„Wel, onderweg naar Pittsburg!”

„Hij maakt er dus ernst van, een nieuw leven te willen beginnen?”

„Hij moet wel! Ik heb hem den raad gegeven, voorloopig naar Canada uit te wijken, en zich daar een nieuw bestaan te veroveren. Het viel niet zoo gemakkelijk zijn geldmiddelen vlotwend te maken, maar wij zijn er ten slotte toch in geslaagd. Hij zal nu afscheid nemen van zijn dochter — en dan begint hij aan een nieuwe bladzijde, die, willen wij hopen, wat minder vol vetvlekken zal zijn dan de pagina, die hij zoo juist heeft volgeschreven!”

Raffles had onder het spreken een dagblad uit zijn zijzak getrokken, sloeg het open, zocht er even in, en zeide toen op ernstigen toon:

„Die schurkachtige samenzweerders schijnen straffen te hebben gekregen van een tot acht jaren! Wat dien ezel van een Borne betreft — hij is er nog genadig afgekomen, omdat hij nog minderjarig is, en als een willoos werktuig wordt beschouwd! Een jaar in een verbeterhuis! Nu, ik denk dat dat hem wel inderdaad zal verbeteren!

Ik vind het vreemd, dat dit heele proces tot een goed einde is gebracht zonder dat hijzelf als getuige werd gehoord, die toch de geheele zaak heeft aangebracht.”

„Zij hadden mij ook bezwaarlijk kunnen missen — als zes of acht van de heeren niet zoo verstandig waren geweest, aanstonds te bekennen!” antwoordde Raffles meesmuilend. „En dan had ik het nog maar schriftelijk afgedaan, daar het

mij zeer lastig zou zijn gevallen, mijn en jouw aanwezigheid op dat uur in dat huis te verklaren — met een uitgesneden deurpaneel achter onzen rug."

"Loopt Dickson geen groot gevaar, gearresteerd te worden, niet alleen op de aanklacht van Swanson, maar ook omdat hij eigenlijk de hoofdaanlegger is geweest van het complot?"

"Dat gevaar loopt hij heel zeker, het is zelfs dreigend, en daarom heb ik hem den raad gegeven, zich te vermommen, tot hij veilig over de grens is. Ikzelf heb de bewerking op mij genomen, en ik geloof te mogen zeggen, dat zelfs zijn eigen dochter hem niet zou herkennen onder het uiterlijk dat ik hem heb verschaft. En dit moest wel geschieden, want over het geheele gebied van de Vereenigde Staten is de politie waakzaam, en natuurlijk wordt vooral de grens goed in het oog gehouden. Ik heb den man echter een behoorlijke pas verschaft, overeenkomend met zijn uiterlijk, en als hij eenmaal veilig de grens bereikt, zullen hem wel geen moeilijkheden meer in den weg worden gelegd!"

"Het is mij volkomen onbegrijpelijk, Edward, hoe je je zooveel moeite kunt geven voor een gevaarlijk heerschap als Dickson is!"

"Misschien deed ik het wel — omdat hij een dochter heeft!" zeide Raffles zacht. "Het is een vreeselijk denkbeeld voor zulk een schepseltje haren vader beschuldigd te weten van ophitsing tot moord, frauduleus bankroet en smokkelarij! Wie weet was de man niet zoover gekomen, als zijn vrouw was blijven leven, naar wie het meisje zeker aardt. Hoe het ook zij — terwille van dat jonge paar heb ik den schelm geholpen. Binnen een week zal men zelfs niet meer aan hem denken, in het snel levende Amerika, en de jongelui zullen rustig leven, en, als zij willen, Dickson in Canada bezoeken. Maar hier zijn wij er reeds bijna, geloof ik!"

Inderdaad begonnen de huizen van Pittsburg reeds, de trein daverde over de wissels, seinhuizen schoven snel voorbij, de huizen werden talrijker, en binnen vijf minuten zou het station bereikt zijn.

"Waar logeeren wij?" vroeg Brand, die zijn valies uit het net nam.

"O, het eerste het beste hotel! Ik geloof dat wij hier volkomen veilig zijn. Hebben wij kamers besteld en ons verfrist, dan gaan wij naar het huis van mevrouw Barney, waar het jonge paar nog altijd schijnt te vertoeven."

"Waarom eigenlijk?"

"Om hen te waarschuwen, dat zij voorzichtig moeten zijn, en zich in acht moeten nemen voor Philip Swanson. Hij is er den man niet naar, zijn plannen zoo spoedig op te geven."

Raffles had op zijn beurt zijn bagage gereed gezet, en nu de trein stilstond stapten beiden uit, wenkten een stationskruier, en alles was onmiddellijk geregeld met die snelheid, die in Amerika tot een gewoonte is geworden, een tweede natuur.

Twintig minuten later schudden de beide vrienden het stof van de reis van zich in een ruime, niet ongezellige hotelkamer van een der groote hotels.

Zij ontdeden zich van hun reiskleeren, Raffles liet een taxi voorkomen, en toen begon de moeilijkheid — want men moest in een groote stad van eenige honderd duizenden inwoners, zoeken naar eene mevrouw Barney — en er bleken twee en dertig Barney's in de stad te wonen!

Het schiften ging echter spoediger dan de beide vrienden verwacht hadden, en ten slotte naderde de taxi, na een omzwerving van anderhalf uur, die het humeur van den chauffeur niet bepaald verbeterd had, het goede huis, in een vroolijke, breede straat, in een der voorsteden gelegen.

Raffles liet den chauffeur echter niet doorrijden, maar deed hem stoppen, betaalde hem, en zond hem met een goede fooi weg.

"Waarom zijn wij niet door gereden?" vroeg Brand. "Het is nummer zeventien, en hier zijn we aan een en negentig!"

"Dat zal ik je zeggen, Brand! Ik meende zooveen een gedaante te zien, in een auto die ons snel voorbijreed, die me eenigszins bekend voorkwam. Ja, ik zou hebben willen zweren dat in dien snellen wagen niemand anders gezeten was dan mijnheer Philip Swanson in persoon! Als het zoo is, dan blijkt daaruit wel, dat ik geen ongelijk had, met mij ongerust te maken! Die kerel is nu juist van het soort, dat een meisje of een vrouw zal schaken, alleen maar om het genoegen te hebben, haren bruidegom of echtgenoot doodelijk te verwonden. Hij is een wraakzuchtige kerel, met heel wat Indiaansch bloed in de aderen als ik mij niet sterk vergis! Ik zal —"

Maar plotseling hield Raffles op, greep Brand snel bij den arm, en trok hem voor een winkelruit, waar hij schijnbaar aandachtig de voorwerpen in de etalagekast begon te bekijken.

Maar Brand zag heel goed, dat Raffles in de spiegelende ruit met groote aandacht keek naar een ruimen tweezitter, die een tachtigtal meters verder langzaam voortreed, bestuurd door een slanken man.

Op dit oogenblik keek de man om, en Brand riep bijna luidkeels:

"Je hebt je vergist, Edward — die man heeft een baard! Een lange, zwarte baard!"

"En een heel slecht gemaakten baard, Brand."

Het is merkwaardig, hoeveel prulbaarden er gedragen worden door lieden, die zich gaarne onkenbaar zouden maken! Voor het geoeffende oog verraden die vodden zich aanstonds! Zelfs op dezen afstand kan ik zien, dat het wanghaar veel te dik is! Een correct heer, die zulk een fijne auto bezit, laat zich de baard op de kaken korten tot op een paar millimeters. En kijk maar eens naar zijn neus! Het is een echte Cyrano-neus — ik bedoel natuurlijk niet de tooneelneus van Cyrano, waarvan alle acteurs een leelijken aardappel maken, maar de neus die inderdaad het gezicht van den satyrieken Franschen dichter versierde! Hij is enorm lang, overhangend, flauw gebogen, van onderen dik, en tusschen de oogen dun. En het is de neus, Brand, van een man die snel en doortastend weet te handelen."

"Maar je kunt toch niet in ernst meenen dat die kerel het zou wagen, heelemaal alleen een aanslag te doen op het jonge vrouwtje?"

"Het is volstrekt niet gezegd, dat hij alleen is! Het is best mogelijk dat hij thans een soort onderzoekstocht onderneemt, om de staat van zaken eens vast te stellen. Trouwens lijkt het mij volstrekt niet zoo moeilijk, geheel alleen een op niets verdachte vrouw te ontvoeren."

Brand, die den mooien tweezitter goed in het oog had gehouden, merkte nu op:

"Wat voert hij uit?"

"Hij rijdt een garage binnen!"

"Die is maar een paar huizen verder gelegen dan het huis, dat het nummer 17 draagt, zou ik zeggen!"

"Je hebt gelijk — het is er vlak bij! En daar komt hij al weer te voorschijn — ditmaal zonder zijn wagen."

"Wat gaat hij doen?"

"Hij steekt de straat over — en loopt een drogistwinkel binnen! Dat is in Amerika altijd een heel handige gelegenheid om zich in hinderlaag te leggen, als zij maar dicht in de buurt is! Men kan daar allerlei dingen koopen, die men ter plaatse mag opeten of opdrinken, en men kan er evengoed geneesmiddelen krijgen, als — in vroeger tijden een glas whisky, en nu waarschijnlijk hier en daar nog wel!"

"Van dien drogistwinkel kan hij zeker de huisdeur van mevrouw Barney goed in het oog houden!"

"Ja, het is een uitmuntend plekje! Stil — daar verandert het tooneel zoowaar al weer! Daar komt een huurauto aan — en zoowaar — Dickson stapt er uit!"

"Je moet je vergissen, Edward! Die man is veel grooter, hij heeft dik, rood haar, hij draagt een bril, hij heeft geen bakkebaarden, maar daarentegen een rossigen sik!"

"Ziet hij er niet prachtig uit!" merkte Raffles vol trots op. "Ik wist wel dat jij hem ook niet zoudt herkennen. Mijn werk, mijn waarde! Hij is zoo groot, omdat ik hem schoenen met zeer dikke zolen heb laten koopen, en hem daarin bovendien nog vilten zolen heb laten doen! En ik moet zeggen, dat hij zich kranig houdt — zijn eigen dochter zal hem nauwelijks herkennen!"

"Maar Swanson — wat zou hij er van denken! Zou hij geen argwaan koesteren?"

"Misschien!" antwoordde Raffles peinzend. "Luister eens Brand, het is van zeer veel belang, dat wij weten, waar de schurk hier zijn verblijf houdt. Ga onmiddellijk naar de garage, en huur daar de snelste auto, of anders een motorfiets, die je er maar kunt vinden. Houd je daar gereed, en volg hem, totdat je je hebt kunnen overtuigen waar hij zijn verblijf houdt!"

"Ik zal het doen! Zou hij mij niet kennen?"

"Daarvoor bestaat niet het minste gevaar! Ik alleen heb met hem te doen gehad, en sindsdien heb ik mijn uiterlijk veranderd. Kom het mij zeggen in ons hotel waar ik zal wachten. Ik blijf intusschen hier den loop der gebeurtenissen gadeslaan, en zal natuurlijk handelen, als het noodig mocht zijn."

De taxi die den goedvermomden Dickson had gebracht, was intusschen weggereden, en Raffles had de vader van het jonge meisje met gebogen hoofd het huis zien binnengaan, dat hij voor altijd had willen mijden.

"Hij mag een schavuit zijn — toch is er nog iets goeds in zijn hart! En ongeneeslijk is hij niet," zeide Raffles op zachten toon. "Ga nu maar, Brand, en doe wat ik je verzocht heb!"

De jongeman verwijderde zich haastig, en Raffles keek weer in de spiegelruit, waarin hij uitmuntend alles kon volgen, wat er aan de overzijde plaats greep.

Nu, er viel voorloopig volstrekt niets te zien, want de straatdeur was weer gesloten, en Raffles begreep dat Dickson thans wel hakkellend, beschaamd en vernederd voor zijn kind zou staan, als een misdadiger, die zich voor zijn eigen dochter moet schamen, en die zijn vrijheid slechts te danken heeft aan de edelmoedigheid van zijn vijand.

Zijn schoonzoon zou hij op dat uur — het was twee uur in den middag — waarschijnlijk niet thuis hebben getroffen, want dat energieke jongemensch zou wel reeds op een kantoorkruk zitten, of althans andere bezigheid verrichten, en zich zeker niet tevreden willen stellen met de opbrengst van de vijftig duizend dollar die hij tot zijn groote verbazing zoo onverwacht van zijn schoonvader toegezonden had gekregen.

En Raffles moest zachtjes lachen, als hij dacht

aan het gesprek dat thans gevoerd werd, daar op de tweede verdieping van dat mooie huis, met zijn breede ramen en groote balcon.

Er verliep bijna een half uur, en toen scheen Swanson ongeduldig te worden, want hij kwam weer naar buiten en liep op de garage toe.

Een paar minuten later zwaaide zijn tweezitter in een grooten boog naar buiten, en vijf tellen daarna kwam een motorfiets uit de garage te voorschijn schieten, die de auto begon te volgen.

„Hij zal hem niet loslaten!” zeide Raffles

glimlachend. „En nu zullen wij op onze beurt eens een kijkje daar binnen nemen, tenminste wanneer men ons wil ontvangen. Ik moet bepaald eens kennismaken met dat dappere meisje, dat haar huis, haar vriendinnen, rijkdom en allerlei pretjes in den steek heeft gelaten, om den man dien zij liefhad te kunnen volgen, ofschoon zij wist dat het aanvankelijk armoede en ontbering zou beteekenen. En daarna, mijnheer Swanson — daarna hebben wij een klein appeltje met elkander te schillen.”

ZEVENDE HOOFDSTUK.

DE ONTVOERING.

Het was omstreeks zeven uur in den avond en Swanson zat geheel alleen in de kleine eetkamer van het fraaie appartement, dat hij zich op de eerste verdieping van een groot pension gehuurd had, en schildte met een tamelijk norsch en ontevreden gezicht de peer, die het dessert vormde van zijn eenvoudige maaltijd, toen er op de deur werd geklopt, een dienstmeisje met een onnoozel gezicht het hoofd naar binnen stak, den heer met den zwarten baard aanstaarde alsof het een wonderdier was, en toen met een dom grijns-lachje zei:

„Mijnheer, daar is een man voor u om u te spreken!”

De eerste beweging die Swanson maakte, gold zijn revolverzak.

Hij was wat bleeker geworden, zijn oogen kregen een gevaarlijke glans, want hij dacht aan de mogelijkheid, dat hijzelf gearresteerd zou worden in verband met zijn beschuldiging. Wel had de politie hem straffeloosheid toegezegd, wanneer hij als getuige voor de Kroon wilde optreden, maar op zulk een toezegging kan men vooral in Amerika niet al te vast bouwen!

Toen bedacht hij, dat hij immers goed vermomd was, en dat het bijna iets onmogelijks geleek, dat men reeds nu zijn verblijf in Pittsburg zou hebben ontdekt.

Hij vroeg dan ook op ruwen toon:

„Wat is het voor een man! Is het soms een heer? Hoe ziet hij er uit?”

„Hij zegt dat hij komt uit de garage, waar u vanmiddag uw auto heeft gestald, mijnheer!” antwoordde het dienstmeisje, verschrikt door het uiterlijk van den nieuwen huurder. „Hij moet u noodzakelijk spreken, zegt hij!”

Swanson bedacht, dat hij misschien iets in de garage verloren had, hetwelk hem nu door een

man werd teruggebracht die tuk was op een fooi, en hij zeide onverschillig:

„Laat die man dan maar even hier komen!”

Het dienstmeisje verdween, en voor alle veiligheid overtuigde Swanson zich, dat zijn revolver op de goede plaats zat, en snel bij de hand was.

Hij dacht er nog over wat de man wel van hem zou willen, toen de deur weer openging, en doorgang verleende aan een man van een jaar of veertig, met een zeer ongunstig tronie, een scheef weggetrokken mond, oogen die den ander nooit recht durven aanzien, van het hoofd wijkende ooren, en een gore, ongezonde tint.

Hij bleef een oogenblik bedremmeld bij de deur staan, en draaide zijn hoed tusschen zijn handen, terwijl hij een schuwen blik wierp op Swanson, en vervolgens op de deur, die het meisje achter zich gesloten had.

Swanson bleef een oogenblik wantrouwend en met afkeer naar het ongunstige type zien, tastte onwillekeurig nog eens naar zijn wapen en zeide toen ongeduldig:

„Wel? Wat wil je van mij? Kom je me iets brengen? Je bent immers uit de garage, waar ik vanmiddag mijn auto stalde?”

„Ja mijnheer, dat ben ik!” antwoordde de man grijnzend, „maar ik kom u niets brengen — en toch hoop ik niet met leere handen weg te gaan! Ik ben bediende in de garage en ik heet House, — Ted House. 't Is maar dat u het kunt onthouden! Ik heb mijn werk meestal dicht bij de straat — en ik zie dus wel zoowat wat er omgaat! Nou heb ik u daar zoo om dat huis zien koekeloeren — neen, u hoeft er niet boos om te worden — het is immers de waarheid! En toen dacht ik al dadelijk bij mijzelf — Ted, jongen, dat is op dat mooie wijfje gemunt dat

daar pas drie dagen woont met dien jongen snuiter, die den heelen dag, en vaak ook nog een stuk van den avond buitenshuis is!"

Het gezicht van Swanson had even zenuwachtig getrokken, en dat scheen niet te zijn ontgaan aan het loerende oog van den kerel, die daar in gebogen houding bij de deur stond, gekleed in een over-all, vol vetvlekken en smeet.

"Een heel mooi wijfje, mijnheer! Ik heb wel gezien, dat u in de drogisterij telkens over het matglas van de ruit heenloerde — neem mij niet kwalijk als ik dat zoo zeg! Die auto van u — dat is een heel dure wagen — die kost zeker wel vijfduizend dollar, als het niet meer is — en uw kleeren, die waren ook piekfijn, zoodat —"

"Wat hebben mijn kleeren en mijn auto met je bezoek te maken kerel?" zeide Swanson ongeduldig, en in zijn binnenste toch nieuwsgierig en gespannen naar wat die gluiperige, met heesche stem sprekende kerel hem wel kon hebben mee te deelen.

"Wel mijnheer, die bewijzen dat u de pitten heeft! En aan menschen met pitten verdien ik graag een centje!"

"Kom ter zake — en zeg wat je van me wilt!"

"Ik wil u een dienst bewijzen, mijnheer, dat is alles — en daar wil ik dan natuurlijk graag voor worden betaald! Ziet u, ik zal maar met de deur in huis vallen! Maar zegt u me eerst eens, anders praat ik hier toch maar voor niets, of ik goed gezien heb, en of u — liefhebberij hebt in dat mooie wijfje?"

"En als het zoo was, jij schelm?"

"Nu, dan konden we zaken doen! Want ziet u, ik weet natuurlijk meer dan u! Vanavond gaat ze een toertje maken — heelemaal alleen — tegen het vallen van den avond — dat is hier tegenwoordig een uur of negen. En of het spel spreekt, ze huurt de auto bij ons altijd, net als de oude mevrouw deed, en ik zal de auto sturen, dat heeft de baas zoo uitgemaakt! Is dat geen tref, mijnheer?"

De oogen van Ted House flikkerden op een veelzeggende wijze en eensklaps was Swanson een en al aandacht.

Hij liep op zijn teenen naar de deur, opende zesnel, overtuigde zich, dat er niemand luisterde, sloot de deur weer, en zeide toen fluisterend tot House:

"En wat zou dat nu eigenlijk?"

"Wel mijnheer — zij moet een vriendin gaan bezoeken, die een heel eind ver woont — ik ik moet langs eenzame wegen, en — daar kan je auto natuurlijk allicht een mankement krijgen. Dan wil het geval wel, dat er een behulpzame mijnheer aankomt, ook met een auto, die zoo'n dametje hulp aanbiedt — en natuurlijk — als ze

eenmaal in zijn auto zit — dan hoeft hij haar niet direct naar haar vriendin toe te rijden!"

Het bleef een oogenblik stil in het vertrek, en de beide mannen, de rijke lichtmis en de knecht van den garagehouder keken elkaar een oogenblik zwijgend aan, en op dat oogenblik waren zij volkomen elkanders gelijken.

"Ja, zulke dingen gebeuren wel eens!" zeide Swanson toen langzaam, met een dubbelzinnig lachje achter in zijn keel. "Zulke ongelukken kunnen natuurlijk plaats grijpen. Maar — het dametje zou wel eens kunnen gaan schreeuwen, als zij den hulpvaardigen heer herkent!"

"Kent zij hem dan?" vroeg de knecht sluw.

"Ja, zij kent hem — en een beetje al te goed! Wat zou er dan gebeuren, denk je?"

"Wel, dan zou de chauffeur misschien wel een handje kunnen helpen — bij voorbeeld met een prop in haar mooie mondje, als zij tegenspartelt! In ieder geval zou een gesloten auto wel je ware zijn! Maar natuurlijk — dan zou de prijs weer wat hooger worden!"

"En hoe hoog zou die prijs wel moeten zijn?"

"Nu — het is een heel mooi wijfje — en als men een auto van vijfduizend dollar kan koopen — wat dunkt u van vijfhonderd?"

Swanson had zeker op meer gerekend, want hij antwoordde haastig:

"Top! Ik zal je vijf honderd dollar betalen, als je mij helpt! Zeg mij het punt waar de ontmoeting zal plaats hebben — het mag vooral niet ver van dit huis zijn!"

"Het kan er zelfs vlak bij zijn, mijnheer!" antwoordde de kerel. "Het kan gebeuren op den grooten straatweg naar het noorden, waar het heel stil is op dat uur. Wij zullen zeggen bij den tweeden mijlpaal van de stad af. En het uur zal kwart over tien zijn! Gij hebt dan al den tijd om hier het nestje aardig in orde te maken — hi hi!"

"Maar — veronderstel dat zij schreeuwt en tegenspartelt bij het uitstappen?"

House krabde zich achter het oor, dacht ernstig na, en antwoordde toen, als eenige oplossing:

"Ja, dan zou het het beste zijn, als ik maar mee in den wagen ging, mijnheer. Of u zou met chloroform of andere rommel willen werken en dat is nooit aangeraden, dat weet ik bij ervaring. Ik heb zulke grapjes wel meer bij de hand gehad. Je geeft er te veel van, ze komen er niet van bovenop, de lievertjes — en je hebt kans op levenslang, of op den electrischen stoel, en dat is toch wel wat duur betaald!"

Swanson rilde en zeide schor:

"Nee, geen chloroform! Dat is te gevaarlijk! Het is beter als je meegaat in de auto, dan kun je haar knevelen, wij wikkelen haar in een lap,

en dragen haar zoo naar binnen. Het is een groot geluk, dat wij met de auto onder een poort door kunnen rijden, waar zich de deur bevindt, die naar mijn verdieping leidt, en dat wij op dat uur niemand meer in huis zullen tegenkomen. Ik zal het dienstmeisje wegzenden — en de rest zal vanzelf gaan!”

„Dan zal ik nu maar spoedig heengaan, mijnheer, want er wordt op mij gewacht!” zeide House, zich den hoed op het warrige haar drukkend. „En u betaalt me, als het kippetje binnenshuis is! Verraaien zal ik u niet — want ik zou er zelf ook gloeiend bij zijn. Ja, ik zei dadelijk al, toen ik u zoo in die drogisterij zag, House, jongen, daar zijn centen te verdienen! Om kwart over tien bij de tweede mijlpaal op den grooten weg!”

En met een soort van onbeschaamde kame-raadschappelijkheid knikte de schurk Swanson nog eens toe, en was het volgende oogenblik verdwenen.

En van dat oogenblik af, was Philip in volle actie, want de tijd was kort, en hij wilde een behoorlijke ontvangst bereiden aan de vrouw, die hij, desnoods met geweld, tot de zijne wilde maken. Hij kocht op straat — de winkels waren reeds gesloten, zooveel bloemen als hij maar krijgen kon, en bestelde in een naburig restaurant een souper.

Hij kleedde zich met de grootste zorg, parfumeerde zich overdadig, rangschikte zelf de bloemen in vazen, en tenslotte, omstreeks half tien, verschaftte hij zich een goeden, gesloten wagen, die voor zijn laaghartig doel het best geschikt was.

Zoozeer dreef hem zijn wraakzuchtig ongeduld, zoozeer prikkelde hem zijn booze hartstocht, dat hij bijna twintig minuten te vroeg op de plek was, en daar zijn auto liet stoppen, de lichten zoo goed als gedoofd en wachtte met kloppend hart op het oogenblik dat hij de vrouw, die hem had geminacht, aan zijn borst zou trekken.

Hij keek scherp uit, gezeten achter het stuurwiel van de auto, die er een was met inwendige besturing.

En daar — nauwkeurig op tijd — kwam een auto aanrijden, die plotseling stilhield, de chauffeur kwam van zijn wagen, wierp de motorkap open, sloot ze weer, bukte zich vloekend naar zijn gereedschapkist, en rukte toen het portier open.

Swanson had het portier van zijn eigen wagen ook reeds geopend, en hoorde hem duidelijk zeggen:

„Ik ben bang dat het een lange geschiedenis wordt, mevrouw! Er is een tandwiel gespat! We zitten er voor een uurtje aan, denk ik!”

En toen hoorde Swanson de zachte stem die hem steeds tot in het diepst van zijn hart ontroerd had, die op een toon van schrik en teleurstelling zeide:

„Dat is ellendig, chauffeur! Ik kan toch dat eind onmogelijk loopen! Is hier een garage in de buurt?”

„Ik zal wel eens zien, mevrouw — wacht eens — ik geloof zoowaar dat ik daar een auto aan de kant zie. Ik zal eens gaan vragen — stapt u maar even uit — misschien wil die chauffeur u wel verder brengen! En dan moet hij terugkomen om mijn wagen te trekken, want ik zie geen kans om het ding weer op gang te brengen in die donkerte.”

De jonge vrouw was uitgestegen, en nauwelijks had zij een voet op den grond, of House greep haar ruw beet, drukte haar de hand op den kleinen mond, tilde haar als een veertje op, droeg haar haastig den weg over, en zette de jonge vrouw, die verlamd en reeds geheel bewusteloos van schrik scheen te zijn, in de auto, terwijl hij naast haar sprong en heesch fluisterde:

„Rijdt maar vlug door, mijnheer! Het is prachtig gegaan, zou ik zeggen! Ze geeft geen kik!”

„Misschien heb je haar wel te ruw behandeld, jij beast!” zeide Swanson ruw, maar tegelijkertijd bracht hij de auto in beweging, na even een blik te hebben geworpen op het lijkkleke vrouwengelaat, dat schimachtig te zien was in een hoek van de auto, met gesloten oogen, het prachtige haar, dat nog nimmer met de schaar had kennis gemaakt, in kleine krullen om de slapen.

Haastig haalde House een doek te voorschijn, duwde hem Maud in den mond, ontvouwde toen een lap van zeildoek, en begon er haar in te wikkelen.

De rit duurde geen vijf minuten.

Toen reed de auto onder een poortgewelf, stond met een schok stil, House opende het portier, terwijl Swanson de buitendeur met zijn huissleutel ging openen.

Alles ging stil, vlug en ongezien in zijn werk.

De twee mannen droegen de bewusteloze vrouw uit de auto binnenshuis, een achtertrap op, en de woning binnen van Swanson, zonder dat een van de bewoners iets had kunnen ontdekken. Een blik van helsche zegepraal verscheen in de zwarte oogen van Philip Swanson, toen hij, na de schakelaar van het licht te hebben omgedraaid, keek naar de sofa, waarop de jonge vrouw thans lag uitgestrekt, die langzaam tot bewustzijn scheen te komen.

Swanson sloot de deur, haalde zijn portefeuille te voorschijn, telde met bevende vingers vijfhonderd dollar af en schoof ze House toe met de woorden:

„Ziedaar je loon! Maak nu maar spoedig dat je weg komt!”

House streek het papiergeld grinnikend bijeen, deed het in zijn zak verdwijnen, wierp een steelschen blik in de richting van de sofa, nam met een breed gebaar zijn hoed af en zeide:

„Ik hoop dat u zich zult amuseeren, mijnheer, en ik houd me aangerecommandeerd voor een volgende gelegenheid. Tegen dat tarief kunt u altijd staat op mij maken!”

Swanson liet hem uit, deed voorzichtig de deur achter hem dicht, en draaide den sleutel in het slot om.

Toen hij zich naar de sofa omkeerde, was Maud opgestaan, na het zeildoek van zich af te hebben geworpen, en scheen met de handen in de zijde, met de grootste verbazing de keurig gedekte souper tafel te beschouwen.

Swanson wilde op haar toekomen, met uitgestrekte handen, sidderend van opwinding, maar zij weerhield hem met een gebaar, en zeide op strengen toon:

„Jij, stommeling, weet je niet, dat ik volstrekt niet van ananas houd? Hoe durf je mij dat voorzetten?”

De jonge vrouw had een schaal met plakjes ananas opgenomen en zette het zoo ruw weder neder, dat het kristal brak.

Toen deed zij een greep naar een andere schaal, ditmaal van porcelein, en hernam met stemverheffing:

„En wat moet dat voorstellen? Bij mijn arme ziel, het is kreeft! Kreeft uit een blik! De kerel denkt dat hij een fabrieksmeid heeft uitgenoodigd. Zeg eens, mijnheer Swanson, voor wie houd je mij eigenlijk?”

Swanson, volkomen verrast, niets begrijpend van die zonderlinge taal, die hij zeker niet verwacht had, kwam nog een stap nader, en zeide met bevende stem:

„Maud! Meisje! Dat ik je nu eindelijk bij mij heb — als je wist, hoe vurig ik naar je verlangd heb!”

„Dat zou je anders niet zeggen, naar dat souper te oordeelen! Wat heb je daar in die flesch? Bourgogne? Neen, blijf me als je blijft van het lijf, ik word niet graag aangeraakt. Maar blijf dan toch van me af, kerel!”

Swanson had zijn hand uitgestoken, maar Maud duwde hem zoo ruw terug, dat hij wankelde, en bijna het evenwicht verloor.

Verblind door hartstocht trad hij opnieuw op haar toe — en een halve seconde later wist hij niet meer of hij leefde, dan wel dit tranendal verlaten had, want een vreeselijke vuistslag had hem geveld, en hij lag als een zak in een hoek

van de kamer, dicht bij de portières, die de eetkamer van de slaapkamer scheidden.

Hij kwam echter spoedig weer bij, richtte zich half wezenloos op, keek rond, en zag Maud bij de tafel staan. Hij dacht aanvankelijk aan een hallucinatie, want de mooie jonge vrouw droeg op dit oogenblik dik, maar kort geknipt blond haar, haar pruik lag naast haar, en zij dronk met welbehagen een groot glas ale leeg, terwijl zij bromde, met een stem die weinig vrouwelijks had:

„Dit is de echte pisang! Dit is ale, zooals ze moet zijn! Op je gezondheid, Swanson, — en op de dikte van je portefeuille! Neen, zoek er maar niet naar — ik heb ze al op mijn boezem verborgen! Maar wat zie ik! Ik geloof zoowaar dat de ondeugd op mij schieten wil! Nu, dat noem ik onbeleefd!”

Inderdaad had Swanson, die thans den geheelen toelag scheen te begrijpen, zijn revolver getrokken, en vuurde, dol van woede, zich om de gevolgen niet bekreunend, op dien spotter, die hem daar zoo onbeschaamd stond uit te lachen. Met een droog, knippend geluid trof de haan het magazijn — maar het schot ging niet af. Nog drie, vier malen draaide het magazijn nutteloos om de as, en toen wierp hij het wapen met een woesten vloek van zich af, terwijl Brand — men zal wel begrepen hebben, dat hij zoo voortreffelijk de rol van de jonge vrouw had vervuld, — doodkalm zijn glas ale bleef leegdrinken, en nu zeide:

„Ja, ik vond het verstandiger, om er de patronen maar uit te nemen, Philip! Je hebt daar wel vijf minuten als een oud vod in dien hoek gelegen! Heb je nu nog niet genoeg? Wil je werkelijk met mij vechten? Gun je mij zelfs dit glas ale niet?”

Swanson wilde zich als een dolle stier op den spotter werpen, maar voor hij dit kon doen, voelde hij zich omklemd als door twee stalen veeren, hij werd met onweerstaanbaar geweld opgelicht en op de sofa geworpen, de zoogenaamde Maud perste hem zijn eigen zakdoek in den mond, hij werd gekneveld en gebonden en zag toen, bijna dol van woede en vernedering, in het gelaat van House, die met een trek van diepe minachting op de lippen op hem neerzag, langzaam zijn pruik afnam en zeide:

„Dat komt er van, mijnheer Swanson, wanneer men zich door hartstocht laat verblinden. Misschien zal het je een les zijn, voortaan Maud Barney met rust te laten! Overigens — je zoudt haar hier toch niet meer vinden, want zij is met haar moeder en haar schoonmoeder op mijn aanraden naar een geheel andere stad vertrokken. Je bent in de val geloopt, waarde heer — en je komt er niet uit, tenzij John Raffles, dat ver-

kiest! Laat eens zien — hier staat je bureau! Een ouderwetsch meubel, dat niet veel waard is! Zie maar, ik heb het al geopend met een van je vorken! Wat is dit hier? Bankpapier? Nu, als het niet is vervalscht, is het wel bruikbaar! Laat het in je zak glijden, lieve Maud, en koop je er een aardig hoedje voor!”

Raffles onderzocht doodkalm alle laadjes, tot hij tenslotte een soort van geheim vakje had gevonden, dat hij zonder veel moeite wist te openen, en waaruit hij eenige papieren haalde, die hij vluchtig doorzag.

„Ah zoo — dat zijn de origineelen van de bewijzen, waarop je Dickson hebt willen laten veroordeelen! Ik zal ze maar bij mij steken, Philip Swanson! Zij zullen een goed middel vormen, om je in bedwang te houden! Want er blijkt onomstootelijk uit, dat jij vroeger de medeplichtige bent geweest van Dickson en dus evengoed strafbaar! En als een ander jou aanklaagt, dan helpt het je geen steek, of je in een andere zaak als Kroongetuige hebt mogen optreden.”

Raffles had de papieren in zijn binnenzak doen verdwijnen, terwijl de gebonden en geknevelde Swanson naar hem keek met een uitdrukking van woede op zijn gelaat, die moeilijk te beschrijven valt.

En hij moest het verder lijdelijk aanzien, hoe de grootmeester der inbrekers zonder zich in het minst te overhaasten zijn bureau doorsnuf-

felde, er alles uitnam wat waarde had, de slaapkamer binnentrad, en er uit terugkeerde met een fraai gouden horloge, een viertal kostbare ringen, een briljanten dasspeld, en nog andere kleinigheden.

„Ik geloof dat hiermede ons bezoek geëindigd is, Swanson!” zeide hij, zich tot den gevangene buigend. „Onze auto wacht ons, en over een uurtje zullen wij je hospita wel opbellen, opdat die je kan bevrijden. Mijn hemel, Charles, ben je werkelijk van plan, die heele karaf met ale leeg te drinken? Bedenk toch dat je in een drooggelegd land bent, jongen! Zet netjes je pruik weer op — zoo — en neem afscheid van mijnheer!”

Brand had zijn pruik weer opgezet, tamelijk nonchalant, drukte zich het clockehoedje op de lokken, maakte een potsierlijke reverance voor Swanson, en zeide met een hoogfalsetstemmetje:

„Dag schattebout! Tot ziens! En dan geen kreeft meer wat ik je verzoeken mag — of zij moet versch zijn, en nog liever oesters!”

Het volgende oogenblik waren de beide mannen geruischloos verdwenen en pas een half uur later hoorde de kamerverhuurster aan het rinkelend geweld, waarmee ergens op de tweede verdieping een tafel met allerlei kostbaar eetgerei onderstboven werd geworpen, dat er „bij den nieuwen huurder bepaald iets gaande was.”

AVONTUUR EN ROMANTIEK

IN DE DIERENWERELD. Uiterst boeiende verhalen van onverschrokken reizigers, die de wildernis zijn ingetrokken, en daar in de meest onherbergzame oorden hebben verkeerdt, te midden van de grootste gevaren, vaak ten prooi aan de hevigste ontberingen.... De lezers worden als 't ware opgenomen, om met hen de magische natuurpracht en de onbeschrijflijke geheimzinnigheid te ondergaan van de rimboe, om mee te trekken naar onbetreden bergtoppen en spelonken.... Deze verhalen, boeiend als welke ook, zijn zoo bijzonder aantrekkelijk, omdat ze

GEEN FANTASIE, MAAR WERKELIJKHEID

zijn, want ze zijn ontleend aan 't beroemde standaardwerk van den grooten Duitschen dierkundige DR. A. E. BREHM, aangevuld met spannend beschreven jachtavonturen van latere wildernisreizigers.

UITSTEKENDE PERS — DANKBARE KOOPERS!

Zelden is een werk met zoo algemeene waardeering ontvangen! Bekende paedagogen als Fr. M. Ludwinus en wijlen Stamperius gaven 't werk 'n warme aanbeveling mede als uitnemende lectuur voor de jeugd. De Pers schrijft: „Interessant, onderhoudend leerzaam”. „Echt iets voor jongens-natuurlijkhebbers; bovendien zijn er ook zulke meisjes.” „Men schaffe zich dit werk aan!” Van de vele enthousiaste koopers volstaan we met te noemen den Heer A. Ament te Blerick, die schrijft: „Dit boek bevat me buitengewoon! Ik heb alle boeken van Jack London en James Curwood gelezen, dus meen over goede kwaliteit mee te kunnen praten! Ze zijn bovendien een pracht aanwinst voor m'n boekenkast.”

1620 bladz., ruim 45 kleurendrukplaten, 150 foto's, 180 teekeningen,

dit alles tezamengebracht in drie kloeke deelen in stevige linnen prachtbanden gebonden. Om een ieder in de gelegenheid te stellen van deze unieke aanbieding te profiteren, hebben wij gemakkelijke betalingsvoorwaarden gesteld. Reeds met f 1.— per maand kunt U zich dit standaardwerk aanschaffen. Franco toezending geschiedt onmiddellijk na ontvangst van onderstaanden bon.

BON

in te zenden aan N.V. Roman-, Boek- en Kunsthandel
H. Nelissen, Leidschegracht 72, Amsterdam. Postrekening
No. 60092.

Ondergeteekende wenscht franco te ontvangen de drie in prachtband gebonden deelen van „Avontuur en Romantiek in de Dierenwereld”, tegen betaling à contant van f 9.— / tegen 3 betalingen van f 3.20 / tegen 10 betalingen van f 1.—. Het bedrag ad f 9.— / de 1e maand. termijn van f ..... is heden door mij verzonden. (Doorslaan wat niet wordt verlangd).

NAAM: .....

L. I.

ADRES: .....

